

Свобода за всеки

Брой 58

**КОЛАПСЪТ НА СВОБОДАТА В
ДЕМОКРАТИЧНИТЕ ОБЩЕСТВА
Декември 2021 г.**

Виктор Костов, главен редактор
СВОБОДА ЗА ВСЕКИ Фондация Преображение

СВОБОДА ЗА ВСЕКИ

**КОЛАПСЪТ НА СВОБОДАТА В
ДЕМОКРАТИЧНИТЕ ОБЩЕСТВА**

Брой 58

Декември 2021 г.

WWW.SVOBODAZAVSEKI.COM

Правата запазени © 2021 г. *Свобода за всеки*, проект на Фондация „Преображение“. София.

В Интернет: www.svobodazavseki.com.

Електронен адрес: info@svobodazavseki.org

Редакционна колегия: адв. д-р Виктор Костов, проф. д-р Валентин Кожухаров, Явор Костов, адв. Невена Стефанова

Главен редактор: адв. д-р Виктор Костов

АВТОРИ В БРОЯ

(по азбучен ред)

гл. ас. д-р Атанас Терзийски

адв. Атанас Кръстев

д-р Борислав Цеков

проф. д-р Валентин Кожухаров

адв. д-р Виктор Костов

доц. д-р Николай Кочев

Явор Костов

Никаква част от включените тук текстове или изображения не може да се препечатва или преиздава в печатен, електронен или друг вид без разрешение, освен кратки цитати за критични бележки, литературни прегледи и друго позволено ползване съгласно Закон за авторското право и сродните му права и международните договори, касаещи авторското право.

Бележка: В редките случаи, в които линковете към интернет източници са поставени под текст и не са показни изцяло, те няма да могат да бъдат отворени в някои случаи, както и в печатното издание на броя. За някои хипервръзки са ползвани заместващи съкращения, без това да се отразява на функционалността им, с оглед прегледност.

СЪДЪРЖАНИЕ

КОЛАПСЪТ НА СВОБОДАТА В ДЕМОКРАТИЧНИТЕ (ЗАПАДНИТЕ?!) ОБЩЕСТВА	1
ДИКТАТУРАТА НА ЗДРАВЕТО ИЛИ – ВСЯКО ЗЛО ЗА ДОБРОТО НА ДЪРЖАВАТА	3
ГЛОБАЛНАТА АГРЕСИЯ СРЕЩУ СВОБОДАТА	15
ПРОМЯНАТА НА ЦЕННОСТНАТА СИСТЕМА В ЗАПАДНИТЕ ДЕМОКРАТИЧНИ ОБЩЕСТВА И ОТМЯНАТА НА ЧОВЕШКИТЕ СВОБОДИ	27
ЗЛОУПОТРЕБАТА СЪС СТАТИСТИКА – ПЪТ КЪМ РОБСТВО	35
МЕХАНИЗМИ НА ПСЕВДО-МЕДИЦИНСКАТА ДИКТАТУРА	41
ЛИЧНА АКТИВНОСТ И ГРАЖДАНСКИ ИНИЦИАТИВИ	56
КОВИД ПАНДЕМИЯТА – ТЕАТЪР НА АБСУРДА С ДРАМАТИЧНИ ПОСЛЕДИЦИ ЗА ПУБЛИКАТА	67
ИНФОРМАЦИЯ ЗА АВТОРИТЕ	73

КОЛАПСЪТ НА СВОБОДАТА В ДЕМОКРАТИЧ- НИТЕ (ЗАПАДНИТЕ?!) ОБЩЕСТВА

Брой 58 на Свобода за всеки

Уводни думи на редактора

„К олапс“ е медицински термин и означава припадък поради нарушено кръвообращение. В обществен, икономически и морален смисъл значението на думата е крах, разруха, разпад. Когато обсъждат въпроса за колапса на свободата и основни човешки права в света през последните близо две години, и особено в така наречения „цивилизован свят“, представен от Западна Европа и Северна Америка, авторите в този брой на списанието подхождат от всякаш различен ъгъл. В същото време впечатляващо е единството в

изводите относно състоянието на днешното европейско и американско общество и съответно основните ценности на тези общества – достойнството и свободата на човека и основните човешки права.

Д-р Терзийски говори за колапса на свободата чрез статистика и цитиране на данни, без те да имат истинско значение при една морална преценка за добруването на човека.

Д-р Цеков описва глобалния колапс на свободата заради обезличаване на нейното значение за тези, които не я ценят или не са я губили никога.

Д-р Кожухаров ясно заявява, че политическото и обществено укрепване на индивидуалните човешки права и свободи е резултат на християнското влияние върху отделната личност, както и върху тъканта и структурите на обществото. В същото време отбелязва моралното отстъпление от тези основополагащи принципи на западната демократична система, особено усилено от края на миналия век.

Д-р Кочев поставя способността ни да се преборим за личната свобода и произтичащото обществено благоденствие единствено, ако възприемем позицията на активни участници в процесите в собствения си живот и този около нас. Консуматорството и личната морална деградация води и до лесно съглашателство с тиранията.

Адв. Кръстев ни напомня колко смешно би било да си представяме борците за национална и политическа свобода и човешко достойнство наредени на опашка за „зелен сертификат“

Явор Костов представя унищожителната метафора от пиесата на абсурда на виден представител на това течение в драматургията, който с нея описва податливия на робство и търсещо удобство покорство към силните на деня с носорози.

Нашият фокус е изцяло върху обяснения за механизма на действащата в момента тоталитарна псевдомедицинска диктатура и нейният правно-пропаганден механизъм на въвеждане на новото светло бъдеще за дебили – „новият световен ред“.

Всички автори виждат в така наречената пандемия мощна крачка в посока на диктатура, която не се цели в отделните нации, а чрез разрушаване на границите на отделните нации търси световно господство. Няма и сянка от колебание у всеки един. Съзливите и лъжливи призови на политици, функционери и психопатични идеолози на световната антиутопия за ваксиниране за да си получим обратно неотменимите, но отменени права, не могат да заблудят мислещите, нито са намерили място за толериране у който и да е от авторите в този брой.

Отговорът на политическите репресии, предприети в името на здравето на човека от световни организации, които преследват съвсем различни цели от здравната благотворителност, е в придържане към

мощната надежда истината на християнската вяра и борбата срещу пропагандата и лъжата, зад която се крие глобалното зло.

В този брой на *Свобода за всеки* не пожелаваме приятно четене. Призоваваме към действие в защита на истината и свободата.

Виктор Костов
28.12.2021 г.

ДИКТАТУРАТА НА ЗДРАВЕТО ИЛИ – ВСЯКО ЗЛО ЗА ДОБРОТО НА ДЪРЖАВАТА

Атанас Кръстев

„... човек властва над човека за негова
вреда.“- Екlesiаст 8:9

Някои диви животни свикват с човека и съжителстват мирно с него, но има хищници, които не подлежат на опитомяване. И най-старателно отглеждани и обгрижвани от самото си раждане, в един прекрасен ден, пораснали и достатъчно укрепнали, те изяждат гледача си. Един такъв звяр е държавата.

Единственият начин агресивните непокорни твари да съжителстват с човека и да му бъдат полезни косвено или пряко, е да бъдат отглеждани в контролирана среда

при спазване на всички разумни мерки за безопасност. Всички знаем какви сакатлъци се случват, когато някое гризли, тигър или отровна змия избягат от зоопарка или дресьорът в цирка се предовери на питомците си от джунгли и савани.

Необходимостта от държавата не подлежи на съмнение освен във фантазмагориите на Маркс и Ленин. Те, разбира се, никога не са ги вземали на сериозно, а само като претекст да създадат най-канибалската и разновидност. За едни, предимно на запад, държавата носи полза. За други – предимно на изток, тя е неизбежно зло. Договор или съдба, рационална конструкция или природен феномен, каквото и да е тя, нейната важност обикновено не се подлага на съмнение. Изглежда даже, че там, където въздишките от нейния ярем са най-тежки, хората са най-склонни да се гордеят с нея и дори изпитват влечение да си повдигат самочувствието с най-мрачни епизоди от периодите ѝ на „величие“, наситено обикновено със средновековни касапници навън или междуособни зверства вътре.

Каквото и да е тя, едно е ясно – няма една държава по принцип, а различни държави, така както на земята не живее само един хищник. Към това съществително се добавят различни прилагателни или се използват псевдоними, които дават представа за съществените отличителни характеристики на отделния представител на жанра или мощността на дадения модел – силна, слаба, развита, развиваща си, правова, демократична, република, монархия, теокрация, аристокрация,

демократия, плутократия, олигархия, диктатура и пр.

Но както и да наричаме формата на политическа организация на обществото, доказаните ползи от всяка една конкретно са налице само тогава, когато се използва контролирано в здравословни дози, така както от дълбока древност медицината е установила, че в зависимост от количеството едно и също вещество може да бъде лекарство или отрова. Контролираната енергия на изгарянето на определени вещества, като ядрените, също така, може да движи света или да го унищожи.

Живеем в период от историята, който може да се определи като безпрецедентен по продължителност на световния мир, смущаван само от локални и засега овладени и контролирани напрежения и конфликти. Несъмнен принос за това има най-големият досега световен дял на държави с т. нар. ограничено, демократично управление, за което е характерно преди всичко висока степен на представителност и висок полезен коефициент на действие чрез съчетаване интересите на множеството от членовете му като цяло. В тези работещи демокрации като всеобщ и еднозначен интерес на управлението и обществения живот се налагат ползите от мирната икономика, работеща във възможно най-висок обществен интерес, заличаване на драматичните социални различия, намаляване на свръхконцентрацията на материални блага в ръцете на един прекалено тесен елит, разумен хуманен

социален строй, в който икономическата свобода и социалният интерес са хармонично съчетани от един добре съставен, да го наречем за простота „обществен договор“, според който, ако има твърде много минати – в крайна сметка рано или късно минати ще са всички. Тази крехка обществено-икономическа хармония е на път да се разруши. Защото духът на държавата бива изпускан от бутилката. Тепърва ще се разбере доколко ще бъде възможно да се върне обратно там, където му е мястото.

Парадоксът

За да може да се реши ефикасно даден проблем, трябва да се разгадаят причините за него. В противен случай обществата се изтощават в битка с последиците, докато в един момент, дори да ги намерят и осъзнаят, не могат да се доберат до механизмите за обезвреждане на социалната бомба.

Една от заблудите за дереджето на дадена политическа система е да се търси вина единствено в естествено присъщата експанзивност и неопитомяемост на държавния звяр. При едно по-голямо, обективно и честно увеличение на социологическия микроскоп обаче, се забелязват и други, не толкова очаквано присъщи агенти и процеси. Както казахме, всеки обществено-политически субстрат има своя определяща специфика, която често надмогва общите закономерности – така че, трябва да избягваме обобщенията и да изследваме винаги конкретния политически препарат.

Какво може да се забележи вече и с просто око от края на ХХ век насам? От една страна – трайна тенденция за намаляване на властта на отделните политически администратори, съответно – нарастващо бюрократично вкочаняване на държавата. Днес Александър, Наполеон или Чърчил биха отказали управлението поради липса на пространство, в което да се разгърнат, а и да го направят, едва ли ще се отличат особено. Те просто не са възможни сега не защото няма хора с такива заложби, а няма такива обществени правни условия, които да им дадат възможност да се проявят. С политика днес се заемат все по-компромисни и малокалибрени хора. От друга страна – в резултат от тази редукция на лидерски периметър и ресурс или на някакво собствено основание – тази паралитична управленска атрофия е съпътствана от все по-големи очаквания, дори свръхопачвания на обществото от държавата. Гражданите хем дишат все по-отблизо във врата на чиновника, хем очакват от него все по-големи геройства. Все повече хора се надяват правителството да им даде сигурност и ситост. Нещо като случая със златната рибка и социализма в своя апогей.

Знае ли обаче щастливият рибар какво да си пожелае? Знае ли, че може би най-добрата версия на приказката е за онзи рибар, чието първо желание било да разбере какво би било най-добре да си пожелае и когато рибката изпълнила желанието му, се отказал от другите?

Лека-полека политиката днес се превръща в един Франкенщайн, скалъпен от

свръхлиберализъм, преминаващ в социализъм и експанзионистичен тоталитаризъм на една все по-безлична технократизираща се бюрокрация, навличаща превзето сега уж политически неутралните лекарски одежди. Властовият нагон на новата политическа посредственост все по-умело мимикрира и от доста време насам без особени задръжки се рекламира т. нар. експертност – технократска, разбира се, която да замени традиционната политика, така както компютрите заменят работници и служители. Управление от експерти, обучени в кабинети и лаборатории, вместо автентични политически лидери, формирани на разкаляния социален терен сред хората и техните реални проблеми. Такава експертиза в политиката обаче не значи нищо друго освен власт без отговорност и направо отказ от социалното в социалното управление.

Тече необратима дехуманизация на обществените отношения. Връзката между страните в икономическите и обществените отношения, и без мерките за борбата с вируса, стават все по-дистанцирани до степен на виртуалност. Отговорните длъжностни лица стават все по-малко лица, все по-далечни и все по-автоматични гласове и текст от дигиталните мрежи. В последен писък на тази мода „Ню Йорк таймс“ се канят да наемат служителите си с компютри. Влизаш в отдел „Човешки ресурси“ и там те посрещат, чуруликайки, роботите от „Междузвездни войни“ без джедаите, които са вече пенсионирани. Човешкото в тези ресурси сте останали

само вие и не се знае докога. Все по-реалистични изглеждат довчера фантастичните видения на Херберт Уелс, Станислав Лем, Айзък Азимов, Артър Кларк и пр. за един свят-лаборатория, поробен не от зли хора, а от машини, компютри, колби, генетици, технозомбита, хуманоиди и направо извънземни.

Всичко това рано или късно не можеше да не отприщи лавината от политическа аномалност, на която сме свидетели. И все пак, с оглед на двустранния, на пръв поглед парадоксален характер на процеса, той не може да се разглежда само като едностранно произволно налагане на власт от страна на държавата, но по-скоро като провокиран и от обществата, дори от такива с досега жизнени демократични традиции, с нарастването на деформираните очаквания от нея. За капак, манипулирана или не, етатичната регулативна вакханлия се разрази най-мощно, след като бяха привлечени големи групи еничари, които доброволно агитират в подкрепа на антидемократичния преврат и, вместо да разясняват предимствата на новия си строй със спокойната увереност на хора с достатъчно силни аргументи, преследват несъгласните като комунисти кулак.

Вече протича необратим процес на основна промяна на обществената ценностна система, респективно – на политическия мироглед като средство за реализацията и съхранението ѝ. Най-кратко можем да илюстрираме тази промяна, с всичките му условности и уговорки, така – хилядолетия човечеството е поставяло на върха на

ценностната си система, дори над живота, свободата, справедливостта и редица други добродетели. В преобладаващия брой случаи, когато инстинктът за самосъхранение е вземал връх, човекът е приемал това за слабост, а не за победа и повод за гордост. Днес призовото място се овладява почти безапелационно и с много точки напред от биологичното съществуване. Страхът вече не е аргумент и извинение. Натискът на секуларизма и светския мироглед бавно, но сигурно не просто преподрежда морала, а го разгражда и го извозва на сметището за ценности, където вече буренясват религията и хуманизмът.

За непредубедения от трансцедентни съображения разум моралът е система от неприсъщи му задръжки. Формалната логика няма задръжки. Тя е двигател без спирачки, само с педал за газта. Моралът, независимо от прагматичните си измерения, е в основата си неразгадаемо метафизичен, продукт на духовни императиви, имплицитна система за самоуправление и осмисляне на съществуването. За моралния човек животът сам по себе си не е цел, а средство да прояви и развие със силата на свободната си воля определени добродетели и да постигне праведност, да се осъществи като духовно и етично създание. Без тази ирационална функция и цел на живота, за него той губи смисъл и се превръща в безполезна биологична инерция. И ако не пристъпи към физическо самоубийство поради могъщата сила на инстинкта за самосъхранение, такъв човек,

попаднал в „безводните пустини на разума“, по израза на Камю, неминуемо е изправен пред философско самоубийство, изразяващо се в пълно отчуждаване от една неприсъща му действителност. Към такова масово самоубийство ни тласкат „ценностите“ на днешната политическа система и нейните лоялни поданици, за които извращенията на морала са нищо пред опазването на живота, разбираан вече само като биология.

Представяте ли си физиономиите на хора като Ботев, Петьофи, Байрон или Гарибалди, ако с машината на времето попаднат днес с разветите си байраци, на които пише „Свобода или смърт“, в България на някоя опашка за зелен сертификат? А реакцията на съвременния нашенец? Ще ги обяви за фейк и зловредни антиваксъри. Как ще се разберат зеленият байрак със зеления сертификат, на който е изписан пародийният абсурд „Живот или смърт“? За пророците няма да отворя дума. Те са извън всяка класация за политическа коректност. Освен това са отделени от държавата, която обсъждаме сега, и може да бъдем обвинени в нарушение на правото на невероизповедание на невярващите.

Така, богатата, които етатизмът като прелюд на тоталитарната симфония предлага, за да бъде напълно освободен от бутилката, стават все по-извратени и перфидни – от по-благовидни, общоприемливи и осезаеми цели, наложени като класически стандарт, като социална справедливост, благоденствие за всички, премахване на бедността и на фрапиращите икономически

различия, днес дюкянът на гладната за контрол държава предлага все по-беден асортимент, стеснява обхвата на своя ангажимент, на рафта се мъдрят вече само живот и здраве. Традиционното демагогско меню все повече обеднява. Социалното, разбираемо вече все повече само като материално, естествено бива изместено от пряко екзистенциалното, с оправданията, подобни на тези по време на война. Само мир да е! И здраве! Спасявам ти живота, а ти ми мрънкаш за ред, сигурност, работа и доходи, кино, музика, театър?! Неблагодарник! Не се подчиняваш на разбирането на държавата за твой интерес? Тогава, освен останалото, което така и така го няма, заради извънредния характер на обстановката, няма да имаш и здраве и живот, а ако решиш, че ще оцелееш без тази животоспасяваща подкрепа, докато опънеш петалата, заради своята собствена глупост и неподчинение, ще бъдеш подложен на социална евтаназия, остракиране и лишаване от правото на общество, за да не заразяваш другите с вируса на произволно, несъгласувано с мерките свободомислие и опиума на духовните илюзии (по Маркс и Докинс в съавторство).

И ако някой смята, че това е пресилено – концлагерите в Австралия, целият лагер Нова Зеландия, лавинообразно нарастващият контрол за достъп до жизненоважни блага в Германия, Австрия, и къде ли още не – всеки ден нови и нови примери, за да се наложат насилствено мерки с все още недоказана и все по-съмнителна полза, опозоряването и

тормозът на несъгласните, насърчавани от държавната пропаганда и все по-зависимите от държавата традиционни медии, може пък да му отворят очите. Неотдавна в Германия мъж в стил Кочо Чистеменски изби семейството си и накрая себе си от страх, че ще ги преследват с жена му и ще им отнемат и децата заради фалшив зелен сертификат, който той ѝ направил и за който работодателят ѝ разбрал.

С разцвет на една култура на подавяващо материални блага и битов комфорт човекът неусетно и бързо измина пътя от „свобода или смърт“ до „затвор или смърт“. И ако забраните на сухия режим в САЩ в началото на ХХ век могат да се оценят като ексцес на традиционния морален религиозен ригоризъм, то локдаунът на цяла Нова Зеландия заради един заразен и предстоящата пълна забрана за тютюнопушене са продиктувани от диаметрално противоположни подбуди – вашето все по-ценно здраве и физически живот, които се пазят вече и от самите вас. Ама наистина, защото този живот се явява основен актив в новия все по-доходен бизнес на властта – опазването и поддържането му от държавата.

Относителният дял на обществените разходи за здравеопазване непрекъснато нараства и отдавна с него не може да се мери този за образование и култура. Хората харчат все повече за медицинска профилактика, лечение и фармацевтични продукти от когато и да било. Времето, което хората посвещават на здравеопазване също нараства

шампионски, включително това за хоспитализация и някакъв вид посещение в здравно заведение. Зависимостта от системата за обслужване на тялото нараства неограничено. Това би било оправдано, ако тези разходи водеха до по-добро здраве и по-продължителен живот, но напоследък, особено тази пандемия показва, че колкото повече се харчи за здраве, толкова повече хората се разболяват. Тази обратна зависимост стана особено забележима с развихрянето на вирусните заболявания през последните десетилетия и трайната тенденция за намаляване на средната продължителност на живота у нас.

Освен с повишеното търсене на медицински услуги, все по-открито стимулирано с различни форми на чисто търговска реклама, нарастването на сектора на медицинската индустрия се насърчава по един изкуствен интензивен начин, несвързан пряко с преките цели на здравеопазването, а именно – с нарастването на дела и стойността на задължителното здравно осигуряване в световен мащаб от една страна, но от друга – с увеличаването на обема на медицинските дейности, съответно – разходи, вътре в съществуващите национални системи. Дори САЩ преминават период на своеобразна национализация в тази област. Призракът на злополучната програма *Обамакеър* още броди из Америка. Като отбележим, че този процес се съпътства от задълбочаващо се олевяване на цялата публична сфера и дори изместване на центъра на цялата

политическа система вляво, причинно-следствените връзки стават още по-ясни.

Бъдещето

За целите на общественото лечение от разразилата се държавна пандемия, доколкото такова е още възможно, на първо място трябва ясно да се отдели медицинския проблем от политическия – участието на държавата единствено, безусловно и на всяка цена в неговото решаване, така както се разделят сиамски близнаци за тяхно добро. Свидетели сме на реставрацията на бруталния патернализъм и авторитарен подход на държавата, който демократичните страни смятаха за безвъзвратно отминал, ознаменуван с налагането на интелектуален, научно-теоретически и методологически монопол върху темата, който изключва различни мнения извън тези на казионните агенти.

Извършва се буквално национализация на общественото мнение. Абсурдно положение за представителния характер на държавното управление. Ето защо двете явления трябва да се разграничат, като се прекъсне връзката на вмениявана неизбежна зависимост на здравето от властта като едва ли не негов донор и гарант. Да спре самоназначаването ѝ за дежурен спасител във всеки случай, който определи като повод за спасителната си намеса, произволно да решава всичко, което прецени, че е от значим обществен интерес с извънредни средства, въз основа на невярното предположение, че разполага с някаква свръхкомпетентност, поглъщаща всяка останала, да огражда с полицейска

лента всеки произволно избран от нея периметър с повишена обществена активност и да започне да коли и да беси там. Накратко – да се попречи на властта да се изживява като самостоеен независим авторитет, а не каквото е – дестилат на волята на суверена, инструмент на гражданите за осъществяване на техните възгледи, мнения и решения, на техните ценности и мироглед.

Но за немалка степен на този универсализъм и автономност на държавата е виновен общият генеричен проблем, който вече отбелязахме и който води и до настоящия хаос – това, че вече за щяло и нещяло обществото възлага все повече надежди и очаквания на държавата във все по-неприсъщи и непосилни за нея области. От една страна, средностатистическият човек се опитва да контролира политиците и да ги смалява до собствения си егалитарен ръст в общата истерия за права без задължения, за правото да бъдеш прав, дори когато не си, а от друга – да иска все по-невероятни резултати от съставената от същите тези все по-дребни чиновници държава в производството на поредния фантастичен коледен екшън, в който всесилни джуджета-чиновници спасяват земята от унищожение.

В този альш-вериш между държавата и гражданина за покупко-продажба на живот и здраве с валутата на индивидуалните права и свободи, стоките стават все по-видимо материални, но и разменната монета девалвира, защото индивидуалните права имат реален смисъл и могат да

ползват само човешките същества, а не биологичните единици в едно стадо. Овцата няма нужда от права и свободи.

Подобно на съвременните проблеми, свързани със сигурността, борбата с тероризма и все по-перфидните диверсионни методи на агресивните диктаторски режими, където няма ясен фронт и групиран на едно място противник с отличителни знаци, така и предизвикателствата срещу свободата не могат да се разглеждат вече в класическата двуполусна експлицитно очертана релация лош–добър. Филмът на класическия либерализъм с добрия гражданин, който трябва да бъде защитен от лошата държава, е вече анахронизъм. Вече става дума и за защита на политическия пациент от самия него, за лекуване на обществено душевно заболяване. Врагът е сред нас, а и в самите нас. Става все по-ясно, че лошата държава до голяма степен е плод и на лоши граждани, на лош „материал“, по актуалната терминология от справедливото в някаква степен възмущение на последния месиански шмекер. Ако от Платон насам търсим предимно добрия владетел, сякаш е време да търсим едновременно и по необходимост подходящия за него добър народ, най-малкото като го адресираме като важен фактор за качеството на политическата действителност. Въпросът възможен ли е добър владетел без добър народ, както добър капитан без добър екипаж, изглежда все по-логичен в условията на все по-динамични и сгъстени политически взаимоотношения. Колкото и да е

опосредствана връзката на зависимост между властта и нейния обект, неизменно съществува една функция на двупосочна зависимост между тях, някаква степен на действена субектност на обекта, негово рефлексно въздействие върху радиатора на властта, на наковалнята спрямо чука, което може да се обобщи и с прочутата фраза, че всеки народ си заслужава правителството.

Така гражданинът едва ли следва да се разглежда само като невинна жертва на лошото управление, но и, по логиката на един стар принцип във виктимологията, и като съпричинител на вредоносния резултат, макар той да настъпва най-вече за него.

Каквато и да е степента на съпричиняване на вредоносния резултат в това волно или неволно съучастие срещу едно управление, подчинено на най-добрия интерес на гражданите като собственици на държавното съоръжение, а не на този на обслужващия го персонал, неблагоприятните последици за този единствено полезен и легитимен модел са все по-видими. До степен безпомощно да наблюдаваме как праговете на посегателства падат като сламени прегради, предпазните клапи на конституционните контролни механизми гърмят и се байпасват, рангът на нарушителите пада дотам, че един отраслов служебен министър, без санкция дори на правителството, налага тежък, извънреден всеобщ режим на ограничения в упражняването на основни конституционни права и свободи и учредяване на дискриминационни

привилегии за конформистите. Режим, който е откровено противоконституционен и не може да бъде въведен дори от парламента със закон.

Получава се абсурдната ситуация портиерът да не те пуска у дома, защото не си тръгнал първо с десния крак, шофьорът да те закара, където на него му хареса, рецепционистът да те вкара зад гишето и да отиде да си почива в твоята стая и да ти пие шампанското. И така бавно, но сигурно пак се появява милата картинка от времето на социализма, когато богатите обслужваха бедните, когато клиентите съществуваха, заради благополучието на обслужвания персонал, гражданите съществуваха само като претекст и способ за задоволяване потребностите на номенклатурата и нейния апарат.

Регулаторният екстремизъм се развихря без каквито и да са достатъчно обосновани обективни критерии, при липса на ясна научна или поне задоволително логична обосновка на проблема от медицинска гледна точка, с прескачането на единствено възможните в правовата държава конституционни и законови механизми. Отдават се заповеди на юруш, с взлом, по логиката на свършения факт, на принципа проба–грешка, бори се предполагаемо бедствие с предполагаемо правилни, но единствено правилни средства, които не подлежат на възражение. Без каквито и да са годни основания се забравиха и направо се прескочиха вкупом действащи национални и международни норми за обявяване на извънредна епидемична и пандемична обстановка, които от своя

страна са основание за активиране по-нататък на определените правни режими за действие.

У нас министър-председателят в началото на т. нар. пандемия еднолично въведе свой команден протокол с демонстративно армейски характер. С присъщата си първичност, съвсем откровено той показа за пореден път какво мисли за това излишно и досадно според него неудобство – парламентарната република. Така, с произволни разпореждания се подмени съществуващото законодателство, което съвсем ясно и подробно, с езика на правния диалект, е „разписало“ не просто в Закона за здравето и производните му норми, но и в самата Конституция възможния ред за установяване наличието на обстоятелства за обявяване на „извънредно положение“ и действие в такава обстановка. Това погазване на закона все още постфактум се съшива с бели конци в нормативната система, без всякакво неудобство, може би от снизходителна учтивост и кумова срама.

Накратко – без установена по надлежния ред извънредна ситуация се предприемат извънредни мерки, които не се основават на действащото законодателство и Конституцията и са в противоречие с него. Името на това фактическо положение е произвол, беззаконие, държавен преврат, суспендиране на съществуващия конституционен ред. Но много хора, включително и такива, които са се самоопределили за умни и красиви собственици на демокрацията по силата на натрапена от самите тях презумпция, не

намират нищо нередно в това и в хор с алергичните към всяко неподчинение правителствени чиновници в черно и бяло, с вратовръзки, фуражки или стетоскопи, дерат гърла срещу уплашените, притеснени и бедстващи хора, които все още искат да използват главите и правата си. Особено разочароващо е, че вместо да продължи гръмко обявената промяна, и най-новото правителство, избрано именно заради това декларирано намерение, още от първия си ден, с първия си акт просто пое от предшествениците си щафетата на пренебрежение към законността и наложи ограничителен режим в МС със същите основания и непроменения безапелационен тон на провалената власт. С това очакваната промяна най-вече в отношението на властта към законността и правовия ред свърши още преди да е започнала. Новият министър-председател вероятно прави това не толкова с нахаканото мутренско перчене на предшественика си срещу закона в качеството му на класически опонент на ъндърграунда, а спонтанно олицетворява наложилия се нашенски манталитет на пренебрегване на правовия ред като някаква декоративна глезотия. Оказва се, че компютърните програми и технократската експертиза, за жалост, не по-малко ефективно и безпардонно могат да заместят бухалките.

Но това, както вече споменахме, е само върхът на айсберга, кулминацията на един вече зрял процес. Каквото повикало, такова се обадило. Дотам, че вече се заговори за края на ерата на либерализма.

Народняшки популисти отдавна потриват ръце за такъв сценарий, но и тези, които досега нямаха съмнения в ползите от либерална демокрация, сякаш са разколебани, сякаш идва краят на досегашната идея за свободата като ценност въобще. Тя се приема все повече за ексцес, излишен лукс, слободия. Нейният правен периметър се стеснява, за да се разшири изключително вредоносната физическа и социална дистанция между хората под благовидния предлог за тяхното здраве. Така здравето само по себе си се превърна в опасна социална болест.

Механизмът

Настоящият властови екстремизъм не е изключение. Специалистите по лежане на чужд гръб просто уцелиха страхотен момент. Няма да коментирам доколко истерията е предварително режисирана, но поне съвсем ясно се вижда как опортюнизмът яхна вълната. Глобалният мащаб на събитието му даде освен привидна легитимност и невиждана досега енергия, с която изневиделица се разчисти голям периметър за административен произвол. Липсата на съществени политически алтернативи, задушаването на малкото изключения, доведе до липсата на какъвто и да е контрол и единствено мащабът на мероприятияето стана водещ аргумент сам по себе си. Липсата на сносни обяснения се запълни с обвинения и квалификации на тези, които смятат, че това не е достатъчно, неправилно или предлагат нещо различно.

И така – безпрецедентното повсеместно ограничаване на основни права се разви по съвършено прост механизъм, заимстван от барон Мюнхаузен. Както баронът, дърпайки се за косата, се изтегля сам от блатото, и т. нар. мерки се издърпват от нищото, черпейки основания от самите себе си. Каруцата се поставя пред коня. Вземат се мерки, следователно има основание. Така е, защото е така и защото е все по-така. Аргументите са единствено количествени и външни, а не качествени и изхождащи от изследването на проблема. Правилно е, след като така правят навсякъде. Никой не обяснява защо го правят или поне защо го правят така, а не иначе, освен, че навсякъде е така. Което, разбира се, не е така, но за еретичните примери или се мълчи, или се демонизират. Правителствата гледат едно от друго и копират папагалски. Не е без логическа връзка обстоятелството, че най-арогантните правителства без изключение имаха или имат и най-сериозни вътрешнополитически проблеми и за някои карантината дойде като Радецки на Шипка. Стана като във вица с индианците, които събирали повече дърва от обикновено, защото чули прогноза за лоша зима по медиите, а метеоролозите в отговор направили прогнозата си още по-страшна, защото индианците събирали дърва повече от обичайно. И така се завихри този невидан интернационал на бюрократичното своеволие, дирижирано от потопената в конфликт на интереси, съмнителни връзки и зависимости СЗО.

Може би (засега нямаме достатъчно доказателства) не предумишлено, но в крачка се разрази една спонтанна и съвсем умишлена конспирация за бюрократична революция, която разкъса оковите на конституционния контрол повсеместно и по всички направления с нескончаеми мантри, всяващи страх вместо поднасяне на надеждна информация, съчетано с еднопосочност и безалтернативност на решенията. Първоначалното задоволство от възможността да развихрят спасителната си власт, а после, когато работата стана дебела – неспособността на политиците да се справят, ги доведе до съвсем открит опит за преврат, с който от една страна да прикрият своята некомпетентност, безпомощност и буквално престъпления, а от друга – да си осигурят по-безоблачна от полагащата им се политическа перспектива.

Опитът продължава. Пълзящата от години свръхрегулация с лицензионни, разрешителни, контролни механизми за щяло и нещяло изведнъж качи неочакван връх. Без особена увертюра от предзнаменования попаднахме сякаш в апокалиптичната картина на Откровение 13:16-18, окичени с филактериите на Сатана по челото и ръцете, във вид на зелени сертификати, кредитни карти, пропуски, тестове, бар и кюар кодове, съпътствано с тормоз над непокорните. Цифровизацията на света, предсказана в последния стих, не изглежда вече толкова символична и непонятна. Просто държавата е винаги в състояние на трудно утолим апетит за власт, контрол и

подчинение и е готова да прави какви ли не фокуси, за да го утоли и, защо пък да не го кажем – да угоди на този, когото чувства за истинския си шеф зад кулисите, който раздава царствата. Страстта у един твърде голям брой хора да живеят царски на чужд гръб изглежда ще съпътства човечеството докрай.

За християните обаче нещата не свършват дотук и те дори може би се чувстват, не без основание, отчуждени от тази проблематика. За тях това развитие не е непременно причина за безпокойство. Ако светският човек се чувства осиротял, объркан и безпомощен без добрия владетел, християнинът разполага с един такъв по подразбиране, абсолютна величина пред скобите на всяка друга власт. Според библейската есхатология, макар изпитание с всичките му неблагоприятни последици, сегашната екзистенциална и правна криза са едно предсказано и очаквано развитие на света. В тази ситуация няма да е изненада, ако вярващите са склонни да виждат по-скоро предимства и да развиват очаквания, различни от тези на уповаващите единствено в държавата. Защото там, където за скептиците и екзистенциалистите са безводните пустини на разума, за вярващите са райските градини на вярата и надеждата. Където за едни е край, за други е ново начало. Така че – да си припомним Матей 6:25-33 и да кажем амин!

ГЛОБАЛНАТА АГРЕСИЯ СРЕЩУ СВОБОДАТА

Борислав Цеков

След 203 години летаргичен сън Греъм се събужда в един нов свят. Той е станал най-богатият човек.

През годините състоянието му е инвестирано от Белия съвет – група адвокати, които управляват имуществото му – в изкупуването първо на индустрии и обработваема земя, а после на политици, съдии, чиновници.

Оформилата се олигархична върхушка промива мозъците на населението с пропаганда, струяща от високоговорители и „кинематографи“, предаващи образ и звук. После се вдига народно въстание срещу потисниците, но то води само до смяната на едната олигархия с друга. Хората са закрепостени към гигантската Трудова Корпорация, управлявана от елита. Различните категории работници носят униформи с цветове, обозначаващи функциите им в производството. Плаща им се в натура – хранителна дажба ден за ден. За да са несигурни и зависими. Вече няма дребни собственици, няма

земевладелци. Няма свободни хора, а крепостно население, концентрирано в няколко клаустрофобични мегалополиса. Семейството вече не съществува като социална единица, а децата са отглеждани в своеобразни ферми. Евтаназията е узаконена. „Черна полиция“ от африканци, лоялни на олигархията, наказва неподчинението. Правото на свободно придвижване е силно ограничено за масите.

Това са щрихи от света, обрисуван в класическата дистопия на Хърбърт Уелс „Когато спящият се събуди“ (1899 г.). Щрихи, чиито сенки и без особено въображение могат да се открият в днешните глобални реалности.

Едно общество е здраво и способно да гради благоденствие (материално и духовно) само ако е свободно. Ако обществената дискусия се основава на плурализма на мнения и никой не е преследван заради своите убеждения, раса, пол, религия. Това е аксиома. Десетилетното господство на неолибералния глобализъм – токсичната симбиоза от неолибералните икономически принципи, неоконсервативната концепция за еднopolюсен свят и либерал-прогресистката политика на идентичностите (джендър-идеология и критическа расова теория) – произведе най-голямата заплаха за свободата след края на Втората световна война.

Днес сме свидетели на глобална агресия срещу Свободата. Безогледна цензура, преследване и изличаване на „политически некоректните“ (*cancel-*

култура), подмяна на религиозната свобода с монопол на атеизма, расизъм спрямо белите, брутални ограничения върху свободата на движение, ескалиращ социален контрол върху населението от страна на властта. И още цял каталог повече или по-малко перфидни крипто-тоталитарни политики, които разяждат „старите демокрации“. Голяма част от обществата там, от които преди време се учехме на демокрация, прегръщат тези идеи и се стремят да превърнат не-свободата в социална норма, живеейки в дълбоката морално-етична заблуда, че всъщност така отстояват свободата.

При тоталитарните режими в Източна Европа дори и в готварските книги трябваше да има някой цитат от Маркс-Енгелс-Ленин (първоначално имаше още едно тире и след него подреждаха „бащата на народите“ Сталин, но после се отрекоха от него). Или поне сочно хвалебствие за „мъдростта“ на локалните „вождове и учители“ на пролетариата. Шегата настрана, но тези позовавания изобилстваха във всякакви форми и жанрове.

Независимо дали наистина отразяваха авторовото убеждение или пък се слагаха по задължение, за да премине съответната книга през социалистическата цензура. Бяха нещо като лиценз за идеологическа правилност. И свидетелство за идеологическия монопол.

Ако партията с главно „П“ кажеше, че Слънцето се върти около Земята, а не обратното, всички трябваше с

ентузиазъм да ръкопляска на това „откритие“ и безмозъчно да го рецитират. В противен случай ставаха „политически некоректни“ с всички произтичащи от това санкции и ограничения. Не бива да се забравя, че в Източна Европа всичко това се напласти върху незасъзналите рани от другите мутации на тоталитарния вирус – германския националсоциализъм и италианския фашизъм.

След вдигането на Желязната завеса този социален опит, освен пораженията върху гражданската и политическа култура, допринесе и за нещо добро. Формира обществени сетива, които разпознават тоталитарните нагони и ограничения, независимо под каква модерна дегизировка се лансират. Създаде, макар и недостатъчно, антитела и имунитет към тоталитарния вирус и неговите мутации.

Подобна реалност е непозната за повечето от нашите приятели от Запада. Те не са преболедували тоталитарния вирус (нито съветската, нито германската му мутация), поради което обществената им имунна система се затруднява да разпознае днешните му симптоми. Именно поради това например агресивните опити за налагане на джендър-идеологията, като „единствено правилна“ и „политически коректна“, срещат днес много по-мощна интелектуална, обществено-политическа и гражданска съпротива в Източна Европа, отколкото в „старите“ демокрации на Запад.

Обратно, в Източна Европа носим колективната памет за идеологическия монопол и репресия срещу другомислието. Не сме забравили как все в името на „равенството“ бяха унищожавани хора, съдби, поколения. Затова можем по-добре да разпознаваме тоталитарните проявления дори и в зачатъчна форма. За хората на Запад това са преди всичко пожелатели страници от романите на Оруел и Хъксли. За нас в Източна Европа – изстрадана и преживяна история.

Един от най-важните тоталитарни инструменти за налагане на идеологически монопол е т.нар. „политическа коректност“. Тоест подмяната на установени и обективно верни термини, факти, събития с оруеловски новговор. Това се прави особено фрапантно по линия на джендър-идеологията. Примерно, няма мъж и жена, а „цисджендър“, който е само един от десетките измислени джендъри. Няма бременна жена, а „бременен родител“, защото видите ли имало и „мъже“ (разбирай жени, изживяващи се като мъже), които можели да раждат и „жени“ (мъже, изживяващи се като жени), които не можели.

Мнозина се заблуждават, че понятието и практикуването на „политическа коректност“ е съвременно изобретение на либерал-прогресистите в тяхната битка с консерваторите. Нищо подобно. Те са творение на идеологическата преизподня на Ленинова Русия след революцията през 1917 г., когато с терор и насилие е ликвидирана

свободата и е установен свиреп тоталитарен режим, придобил завършен вид при Сталин. После е проведена в нацистка Германия под наименованието „Глайхшалтунг“ (уеднаквяване).

Глобалната агресия срещу Свободата върви по три основни направления – политиката на идентичностите, екологичният екстремизъм и злоупотребата с пандемията от Ковид-19.

Политиката на идентичностите – критическа расова теория и джендър-идеология

Ноел Игнатиев е роден е през 1940 г. във Филадельфия в семейство на руски евреи. Посещава щатския Университет в Пенсилвания, но не го завършва. През 1958 г. става член на Комунистическата партия на САЩ, но скоро след това напуска и заедно със съмишленици основава още по-радикална лява групировка – Преходен организационен комитет за възстановяване на Марксистко-ленинска комунистическа партия. В продължение на двадесет години работи в стоманодобивната промишленост в работническото градче Гери, щата Индиана – част от могъщия през 60-те и 70-те години на XX век „Индустриален пояс“ на САЩ, превърнал се след това в „Ръждивия пояс“ в резултат от политиката на неолибералния глобализъм, довела до деиндустриализация и изнасяне на промишлените производства в Третия

свят. В първите месеци на 1980 г. Игнатиев основава марксистки кръжок и скоро след това е приет в Харвардския колеж по образование. Там защитава докторат, а после се отдава на преподавателска дейност в Масачузетския колеж по изкуствата. Почина миналата година на 9 ноември на 78-годишна възраст.

Ноел Игнатиев е основният автор на концепцията за „бялата привилегия“. За първи път употребява това понятие през 1967 г., заимствайки го от едно есе на историка Теодор Алън. Години по-късно в Харвард го разгръща и концептуализира в известния си дисертационен труд „Как ирландците станаха бели“ (1995). Става част от радикалното академично течение на „критическата расова теория“, което разглежда правото и властовите институции и йерархии в обществото през призмата на расата и „привилигираното положение на белите“. Последовател е на известния афро-американец и професор по право в Харвард Дерек Бел – любимият преподавател на Барак Обама.

Основната теза на Игнатиев е, че расата не е биологичен и генетично предопределен факт, а социална конструкция. По думите му – „бялата раса се състои от онези, които носят привилегията на бялата кожа“. Следователно, подчертава Игнатиев, бялата раса като социална категория трябва да бъде унищожена. В статии и интервюта той зове за „нов аболиционизъм“, който да изтрие съзнанието на бялата раса. Разпалва

големи дискусии сред академични и обществени кръгове с екстремистки призови към белите младежи, които според него трябвало да се самоубиват, а историята на бялата раса – да бъде заличавана. Основава списанието „Предател на расата“, което прокламира като своя основна цел да стане интелектуално средище за онези, които искат унищожението на бялата раса. Мотото на изданието е „Да предадеш бялата раса е принос към човечността“.

Идеята за социалното конструиране на расата е доразвитие на социалния конструкционизъм на Питър Бъргър и Томас Лукман за „социалното конструиране на действителността“. И вулгаризиране на атеистичния екзистенциализъм на Жан Пол Сартър – съществуването предхожда същността, човек се ражда без същност, без проект и сам проектира себе си чрез изборите, които прави. Няма Бог и Създател, човекът е „бог“ и трябва да се самоизобрети, постулира Сартр. Същата парадигма дава простор на въображението и за джендър-идеологията, според която полът е социална конструкция, а не генетична и, следователно, всеки може да си избере пол (джендър).

През 90-те години тези възгледи започват да навлизат в академичния мейнстрийм в Америка, но истинският им пробив е по време на управлението на Барак Обама и Хилъри Клинтън, когато са въздигнати в ранг на държавна политика, за да се отклони обществената енергия от гигантския

провал на неолибералната икономика и корпоративните грабежи, довели до финансово-икономическата криза след 2008 г. Това е т. нар. „политика на идентичностите“, която фетишизира расата и пола, за да игнорира класовия и социалния въпрос. И фрагментира обществото на десетки малцинствени групи и групички, които воюват за своята идентичност срещу „потисниците“ – афроамериканците срещу белите, радикалните феминистки срещу „патриархата“, трансгендерите срещу „половата бинарност“ и прочие. По-добре масите да спорят за расата и гендера, отколкото за класата и икономиката, смятат глобалистите.

Това, в едър щрих, са концептуалните основи на погромите и черния расизъм, които наблюдаваме днес. Те са расистки в самата си същност, защото обявяват белите хора за „виновни по рождение“ само заради цвета на кожата им. Тезите на Игнатиев за „унищожение на бялата раса“ срещат остри академични и политически критики. По думите на известния консервативен писател Дейвид Хоровиц – някой може ли да си представи какъв прогресистки вой ще настане, ако някой напише статия под заглавие „Да унищожим черната раса?“ Но същите призови по отношение на бялата раса са посрещани от либералните кръгове с овации, като върховен израз на „борба за социална справедливост“.

Не става дума просто за научни теории, а за радикален политически дневен ред. Когато американският политолог Джона Голдбърг издаде своя бестселър

„Либералният фашизъм“, в който прави паралели между нацистко-фашистката идеология и съвременния прогресивизъм и либерализъм заради амбицията им чрез социално инженерство да трансформират личността, в либералните кръгове това беше посрещнато с презрително мълчание. Днес виждаме грозната реалност – свирепа цензура, „горене“ и забрана на книги и филми, погроми над исторически паметници, расизъм срещу белите. Да ви напомнят на погромите и кладите, устройвани от нацистите? Заменете „евреи“ в „Моята борба“ на кръволака Хитлер с „бялата раса“ и ще получите манифеста на *Black Lives Matter*. Ако се мереше със същия аршин, с който някои мерят днес, то нацистите щяха да бъдат обявени за „борци за социална справедливост“. В прословутата програма от 25 точки на национал-социалистическата партия също централен въпрос е социалната справедливост. Просто са им пречели евреите. Днес на либерал-фашистите им пречи бялата раса.

Изживяваме нова „кристална нощ“. Позорно е да се търпят призови за разрушаване на „Пиета“ на Микеланджело, защото е бяла. Позорно е кентърбърийският епископ да слага в църква някакъв ерзац на „Тайната вечеря“ на Да Винчи с черен Исус Христос. Трижди позорно е да остава без санкция сатанинския език на омразата на някой си Шон Кинг, който работи „борец за социална справедливост“ и настоява за разрушаване на всички изображения на

Христос, защото бил изобразяван като бял.

Изкуството на Микеланджело е общочовешко достояние. Символ на европейската идентичност и цивилизация. Без Микеланджело самото понятие за Европа е немислимо. Посегателството върху неговите творби, защото в нечии болни мозъци били символ на „бялата привилегия“, е расизъм и невежество. Изкуството е такова, каквото е. Сори! Когато се роди чернокож Микеланджело, нека извае „Пиета“ от черен мрамор. Но истинският Микеланджело е бял, живял е в Европа, а не в Африка. Живял е в общество, в което мнозинството са били бели. И е претворявал именно това общество в творбите си. Гордеем се с гениалния флорентинец, независимо от цвета на кожата, който всеки от нас има. Когато се роди чернокож Леонардо да Винчи, да нарисува „Тайната вечеря“ както иска. Но ние се гордеем точно и единствено с „Тайната вечеря“ на Да Винчи, където Исус е бял. Както никому не хрумва да унищожава картините на големия африкански художник Чери Самба, които красят „Помпиду“ в Париж и Музея на модерното изкуство в Ню Йорк, защото изобразяват само черни хора. Нито пък изящните бронзови скулптори на народите от Западна Африка.

Най-тъжното обаче е, че с делата си екстремистите поругават делото на Мартин Лутър Кинг. Той се бореше за свят, в който „цветът на кожата няма значение, защото всички са равни по

достойнство и права“. Днес *Black Lives Matter* и папагалстващите ги наричат д-р Кинг „фашист“, защото проявявал „расова слепота“ и не отдавал значение на черната идентичност. Всъщност те не отричат просто иконата на борбата за граждански права. Те отричат свободата и демокрацията.

Свободното общество е разяждано и от сярната киселина на джендър-идеологията – ненаучната теория, че човешкият пол е личен избор, а не генетична детерминанта, и обществото трябва да се приспособява към този личен избор. Целта е дълбоко ценностно преформатиране на обществото около тази нова лисенковщина. И естествено, като всяка деспотична идея, джендър-идеологията се прокарва чрез социално инженерство – т.е. силова държавна и регулативна намеса, чрез репресия и чрез стремеж към монополизиране на ценностното и идеологическо възпитание на децата от най-ранна възраст.

Само за пример – джендър-идеологията днес не се бори срещу дискриминацията на трансджендърните и хомосексуалните хора. Борбата срещу дискриминацията е общодемократична кауза – никой не трябва да бъде бит, унижаван и потискан заради цвета на кожата си, своя етнос, религия или сексуална ориентация. В тази борба и преди, и сега сме заедно всички демократично мислещи хора. Джендър-идеологията обаче днес иска да се превърне в универсална догма, в идеологически

монопол, който да бъде не просто признат, а празнуван и акламиран от всички. Монопол, към който обществото трябва да се приспособи, а историята да бъде пренаписана. Въпреки науката, въпреки обективните факти. Неслучайно стремежът е да се промият мозъците на подрастващите чрез ранна сексуализация и извеждане пред скоби на хомосексуалния начин на живот. Както и расисткото втълпяване на чувство за вина по рождение на белите хора.

Екологичният екстремизъм – инструмент за социален контрол

За да контролираш една общност, трябва да контролираш три неща – движението, храната и мисленето. Чрез въздигането на гретенизма – екологичния екстремизъм, олицетворяван от Грета Тунберг – в наднационална политическа матрица, която силово се налага на националните държави, глобалният неолиберален елит всъщност се стреми именно към това – контрол върху движението, храната и мисленето. Екологичният екстремизъм е инструментът за ограничаването на свободата на движение и отнемането на продоволствената автономия на човешките общности.

Светът се смали през последните десетилетия, защото масовият човек получи достъпни възможности да пътува из целия свят по работа или за удоволствие – с личен автомобил или със самолет. Пътуващият човек е свободен човек. Затова през идеята за

някакво неясно климатично бъдеще глобалната олигархия пробутва на човечеството „зелени“ политики, които обричат следващите поколения на скъп и недостъпен авиотранспорт и целят да направят притежанието на личен автомобил лукс, достъпен за малцина. „Зануляването“, пропагандирано от Давос, възхвалява наемането (на кола, жилище, вещи) вместо притежанието. Защо ли? Защото, когато притежаваш, си автономен, а когато наемаш – зависим от наемодателя. Сами си отговорете на въпроса кой ще притежава всичко онова, което давоските „мъдреци“ искат да накарат масовия човек да наема, вместо сам да притежава.

Вече набира сила – вижте рекламите по някои глобални тв канали – идеята да се сведе до минимум и даже да се изкорени животновъдството. Добитъкът изпускал газове и така повлиял на климата, а и не било хуманно да се консумира месо. Затова, от любов към планетата и към животните, трябвало да се премине към синтетично месо. Тази фалшива еко-загриженост, противоречаща на всички природни и Божии закони, по които съществува човешкият вид от хилядолетия, всъщност има една скрита цел – да се отнеме продоволствената автономия на човешките общности и те да бъдат закрепостени изцяло към корпорациите на глобалната олигархия, които ще държат патентите и производството на синтетичната храна.

Искат да преобърнат живота на човечеството, като го лишат от евтина и

достъпна енергия, евтин и достъпен транспорт, евтини, полезни и достъпни храни. Стремят се да ни „покръстят“ в тяхната нова „религия“ – „зеления преход“, а всичко останало да обявяват за ерес, която да се преследва от cancel-културата.

Затова тласкат към закриване на въглищната индустрия и замяната ѝ с по-скъпа „еко“ енергия. Затова се стремят да редуцират възможностите за притежаване на личен автомобил с всевъзможни еко-регулации, натрапвайки скъпи и неефективни електрически автомобили. Естественият път е двете технологии – двигателите с вътрешно горене и електромобилите да се развиват паралелно и изборът на хората да покаже в коя е бъдещето, т.е. коя е по-достъпна и по-качествена. Но гретенизмът забранява и декретира. Прави притежанието на личен автомобил все по-скъпо и неудобно, за да го превърне в привилегия на елита, а да запрати „стадото“ в контролирания от (тяхната) власт обществен транспорт.

За да контролират храната, подготвят света, засега по-плахо, за забрана на животновъдството. Добитъкът изпускал газове и така допринасял за климатичните „промени“. Глобалните корпорации и медийни централи, контролирани от тях, все по-натрапчиво пропагандират да не се яде месо. И в същото време вече се появяват разработки за синтетично месо и неговото масово внедряване, като заместител на животинската продукция. Животновъдството е в ръцете на милиони по света – от най-едрите до

най-дребните собственици с по една крава. Синтетичното месо ще бъде патентовано от шепа глобални корпорации. Бил Гейтс например вече работи в тази посока.

За контрол върху мисленето гретенистите търсят силов монопол върху екологичния дискурс – или мислиш правилно, т.е. като Грета, или си „маргинал, който съсипва планетата и отнема бъдещето на децата“. Няма аргументи, има догми. Няма дискусия, има диктат.

Генералният секретар на ООН Гутереш призова за обявяване на „извънредно положение за климата“. Това е част от радикалния план за промяна на устоите на световната икономика чрез така наречения „зелен нов курс“. Означава поне две неща. Разрушаване на цели икономически сектори и, следователно, лишаване от социален статус и житейска перспектива на стотици милиони хора, заети в тези сектори. И още – извличане на гигантски ресурс от данъкоплатците, който вместо в благосъстояние ще се инвестира в скъпо струващи и неефективни „зелени технологии“.

С гретенизма глобалният елит ще ни направи по-бедни, по-зависими, по-малко мобилни. Кой им поднася свободата ни на тепсия? Контролираните от глобалния елит наднационални институции, като ООН и ЕС. Кой им помага? Техните „полезни идиоти“ на националните партийни арени – либерали, прогресисти, зелени и други левичари и функционално

неграмотни младежки активисти. Кой промива мозъците на широките маси? Либерал-прогресистките медии и превзетите от културния марксизъм западни университети.

Злоупотребата с пандемията – нормализация на извънредността

Пандемията с COVID-19, като всяка мащабна криза, наред с добросъвестните усилия за спасяване на човечеството, изважда на повърхността и мръсната пяна на екстремизми от всякакъв калибър. Става хранителна среда за домогвания на задкулисни сили и среди, които нямат нищо общо с демокрацията и добруването на човечеството. Все повече властите, особено в Западна Европа и доминирания от либерал-прогресистите американски щати, нормализират извънредността. С други думи – превръщат в рутинно всекидневие ограничения и посегателства върху свободата на личността и след отшумяването на извънредния характер на пандемията.

В началото на Ковид-епохата писах в печата, че елитите, произведени от неолибералния глобализъм, ще лансират два основни наратива. Първият е, че тази криза изисква мощна наднационална власт и окончателно анихилиране на националната държава. В Европа – федерализация на ЕС и концентрация на още повече правомощия в Брюксел. В световен мащаб – ефективно подчиняване на държавите на наднационалните органи от типа на ООН, Световна здравна

организация, МВФ и Световната търговска организация. Вторият техен наратив – човечеството на всяка цена трябва да съсредоточи трилионни ресурси в „зеления курс“.

В момента преживяваме именно такова масирано настъпление на глобалистите. Пандемията е „перфектната буря“, която те искат да използват за преустройство на живота ни в интерес на глобалната олигархия. Социалното дистанциране, което се налага за ограничаване на разпространението на заразата, неминуемо изпраща все повече хора в дигиталния свят. Там работят, там учат, преподават, търгуват, пазаруват, общуват. Много повече от преди. Откъсването на хората един от друг и ограничаването на физическото общуване, сбирки, обществени акции и прояви, значително намаляват динамиката на демократичния процес. Обществото, което привидно става по-свързано чрез социалните мрежи, всъщност се атомизира и омаломощава. Хора, организации и активисти стават самотни обитатели на дигиталния свят, лишени от много от инструментите за социално действие.

Това нямаше да е точно така, ако в мрежата имаше свободно движение на информацията, свобода на дискусиите и обмена на мнения. Свидетели сме обаче, че тази свобода систематично и неслучайно се изкоренява. Фейсбук, Твитър, Youtube, Wikipedia и основните медийни централи на глобализма налагат все по-неприкрита, гьобелсова цензура на политически мнения, социални искания, идеологически

възгледи. Всичко това, съчетано с ограничаването на правото на свободно движение на неваксинираните срещу COVID-19 и все по-софистицираните технологии за проследяване и намеса в личното пространство на хората, е в състояние да превърне държавните територии в дигитални „концлагери“.

Пандемията е идеален претекст за поставяне на населението под тотален социален контрол. Първата предпоставка е да се заглушат критичните гласове и плурализма в обществената, академичната и политическата дискусия. Да бъде наложен един-единствен идеологически дискурс като „правилен“. А всички останали да бъдат преследвани и цензурирани. Това е азбуката на всеки тоталитаризъм.

Днес кодовите фрази, с които глобалистите рамкират различното, в т. ч. научно обосновано мнение, различната политическа позиция или идеен възглед, са: „дезинформация“, „липсващ контекст“ и „конспиративна теория“. Виждате ги навсякъде в глобалистките медии и в големите социални мрежи, контролирани от технологичните олигарси Джак Дорси и Марк Зукърбърг. Ако сега беше XVII в., научният труд на Коперник „За въртенето на небесните сфери“ (De Revolutionibus Orbium Coelestium), в който се обосновава хелиоцентричния строеж на вселената, т. е. че слънцето е центърът, около който се върти Земята, то факт-чекърите на New York Times, CNN, Washington Post, Associated Press или Reuters щяха да напишат, че това е

„конспиративна теория“, а Фейсбук и Туитър щяха да гарнират постинга на Коперник с надписа: „Според наличните данни хелиоцентризмът е безпочвена теория“ и да препращат към „Алмагеста“ на Птолемей, застъпващ „единствено правилната“ геоцентрична теория.

Същото щеше да сполети и Галилео Галилей с неговия „Диалог за двете значителни системи на мирозданието“ (Dialogo sopra i due massimi sistemi del mondo). Джордано Бруно пък щеше са бъде изгорен на кладата, защото възприема коперниковия възглед за безкрайността на вселената, само че щеше да се нарича cancel-култура, а не Инквизиция. Всъщност днешните факт-чекъри в глобалистките медии са постмодерните инквизитори. По правило анонимни звена, съставени от неясни хора с неясно образование и още по-неясна компетентност. Направете си труда да прочетете с критично око техните съчинения. Със сигурност ще забележите, че в повечето случаи те „опровергават“ факти с твърдения – това не се е случило, защото еди-кой-си (глобалист, естествено) казва, че не се е случило. Заклеймяват дискуссионни мнения или научни хипотези, сочейки кои били „правилните“ мнения или научни доводи. Любимият им маниер е да „опровергават“ становище на някой, да речем консервативен експерт, не с аргументи, а като посочват мнението на някое от соросовите НПО-та.

Всъщност, къде остава демократичната дискусия? Отгоре на какво някакви

медии и техните анонимни факт-чекъри (често със съмнителен образователен статус) ще дават оценки за правилност на конкуриращи се научни тези? Нали тъкмо тази конкуренция е най-вitalната част от научната дискусия и научния напредък? И в нея медиите нямат място, освен като платформа за диалог. Всъщност един от най-големите проблеми на днешните глобалистки медии е, че в тях журналистиката е заменена с активизъм. Личната позиция на репортера няма място в новините, а само в личните коментари и анализи. Докато активизмът е прокарване на личния репортерски възглед през новините.

Наивниците, които сляпо вярват в честността и професионализма на гореизброените медии, ще насоча към доклада на сенатската комисия „Чърч“ от 1975 г., в който се разкрива влиянието и ролята на ЦРУ върху редакционната политика на основните медии в САЩ. През 1977 г. на базата на фактите и заключенията от този доклад известният журналист Карл Бърнстейн написа обширна статия в Rolling Stone под заглавие „ЦРУ и медиите“, в която отново се посочва, че в обследвания период повече от 400 журналисти в националните медии са били агенти на ЦРУ и много от дописките им са писани на бюрата в Ленгли, а не в медийните редакции. Бърнстейн описва и механизма, по който опорките на ЦРУ са превръщани в информации и анализи от Associated Press и останалите, след което безкритично се преписват от по-малки медии в

страната и чуждестранния печат. Помним как същият медиен механизъм сработи за обосноваването на агресията срещу Ирак. Всичко това продължава и до днес, но срещу флагмана на борбата с глобализма – 45-ят президент на САЩ Доналд Тръмп, чиято политика очерта ясно фундаменталния идеологически разлом на нашето съвремие.

В условията на пандемията, този пропаганден механизъм е впрегнат и за ограничаване на свободната дискусия по проблемите на COVID-19, протиепидемичните мерки и ваксините. Налага се ултимативно възгледът за пълна безвредност на ваксините, въпреки че дори производителите им не са сигурни в това. Странно е, че на фармацевтичните компании, които са ангажирани с изработването на ваксини, вече е даден имунитет срещу съдебни иски за увреждане на пациенти. Докато спрямо легитимните научни гласове, които изказват критични мнения, се налага тотална цензура. А ефектите далеч надхвърлят чисто медицинските аспекти – дали са безопасни за възрастните, за бременните и пр. Те са свързани и с използването на ваксинацията като инструмент за социален контрол и ограничаване на основни свободи. Вече все повече става реалност принудителната сегрегация на ваксинирани и неваксинирани срещу Ковид-19.

***

И накрая, както и в началото – живеем в мръсни времена. Деспотични утопии

дебнат отвсякъде. Фалшиви пророци на поредното светло бъдеще сеят отрови, за да жънат подчинение. Но за жалост, поколенията, извоювали Свободата, постепенно се утаяват във водовъртежа на историята. И следвоенните, и съпреживелите падането на комунизма. Идат други, които не знаят що е „кръв, пот, сълзи и победа“, не са разчиствали пепелища, не са градили от нулата, не са живели с онзи изнурителен героизъм на всекидневието, който се изисква, за да пазиш пламъка на Свободата, дори и с цената на други лишения, компромиси, страхове. Поколения на консуматори, получили охолството на Свободата наготово. И поради това – петимни да я пожертват пред езическите капища на нови (а всъщност стари) деспотични утопии. Трудно може да цени Свободата този, който не познава отсъствието ѝ или не е възпитан в нейния дух. А Свободата – по думите на Бердяев – не е лека, както мислят нейните врагове, свободата е трудна, тя е тежко бреме. И хората лесно се отказват от нея, за да облекчат себе си. Етиката на свободата е сурова и изисква героизъм, заключава руският философ. Днешното общество обаче страда от остра недостатъчност на такъв героизъм.

Както беше писал някога Иля Еренбург за смутните дни на Октомврийската революция: населението излизаше сутрин, за да прочете все още мокрите и омачкани съобщения, разлепени на улицата, от които научаваше какво е забранено и какво е разрешено да върши, мисли и говори.

Искаме ли отново да живеем в такъв свят?

ПРОМЯНАТА НА ЦЕННОСТНАТА СИСТЕМА В ЗАПАДНИТЕ ДЕМОКРАТИЧНИ И ОБЩЕСТВА И ОТМЯНАТА НА ЧОВЕШКИТЕ СВОБОДИ

Валентин Кожухаров

Човекът е същество божествено и земно: от една страна той се ражда по Божия воля и земният му път също се прекратява по Божи промисъл, а от друга страна животът му се определя и от земните му условия на живот: от неговото семейство, от обществото и държавата, в която живее, от личния му избор на живот в добродетели или живот в лъжа и пороци.

Човекът и дадените му свободи: земни, но и Божествени

По подобен начин и свободата, която е дадена на човека, има божествени и земни измерения: най-напред Бог е дал свобода на човека и право на избор – да живее като свободно същество и да избере да следва своя Създател или да живее в робство на сатаната и да избере да живее греховен живот; едва след това човекът получава свободата си и в обществото, в което живее, като управниците на това общество дават по-тесни или по-широки свободи на гражданите си.

След двете опустошителни световни войни немалко народи и техните управляващи избраха за свой път демократичното устройство на държавите си и дадоха на обществата си свободи и права, които бяха закрепени и в международни законодателни актове, като по този начин ги гарантираха както на практика, в самия живот на хората, така и законодателно, тъй че всеки човек да има право да настоява за тяхното спазване, ако те бъдат нарушени. С падането на комунистическите режими в Източна Европа народите на тази част на света също станаха участници в демократичното движение на човечеството към осигуряване на живот в свободи и права, даващи възможност на всеки човек напълно да развие своя духовен потенциал и да живее както за себе си (и за Бога), така и за другите. Вече повече от три десетилетия хората

могат свободно да изразяват своите мисли и чувства, да ги оповестяват на другите без страх от наказание, да вярват в Бога или да не вярват, да се грижат за своето семейство според разбиранията си, да бъдат равноправни членове на обществото, и т.н.

Християнската ценностна система е в основата на човешките права и свободи

Както е известно, тези постижения на човешкото устройство станаха достъпни за хората в резултат на движението към просвещение и свободно изповядване на вярата според разбиранията на човека, т.е. с настъпването на епохата на Протестантизма и на Просвещението. Те бяха извоювани с големи усилия и кървави борби, които накрая се увенчаха с приемането на разпоредби за свободите и правата на човека (които разпоредби след втората световна война бяха закрепени и като законодателни актове). Но едно остава главно в това движение на човечеството към живот на изконни свободи, дадени ни още от времето на сътворението: всяка свобода се основава на конкретна система на ценностите в човешкия живот. Свободата ни се дава, за да бъдем добри, а не зли, за да различаваме бялото от черното, за да избягваме злите и греховни практики и да следваме добродетелните основи на междучовешкото общуване. За народите в Европа и глобалния Север нравствените основи на живота вече две хиляди години произтичат от

християнската ценностна система, затова във всички конституции и други законодателни актове убийството, кражбата, непочитането на родителите или възрастните и т.н. се наказват; по подобен начин абортът, хомосексуализмът или други извратени практики също подлежат на санкция.

Нещо повече: тези християнски основи залегнаха във всички международни законодателни актове, особено от учредяването на Организацията на обединените нации през 1945 г. насам, като разпростряха силата и действието си към народи, които стоят далеч от християнството. Ето защо от края на 40-те години на миналия век чрез местните законодателни актове на повечето държави в света християнската ценностна система стана достояние на всички народи, които трябваше да спазват международните договори и съглашения. По този начин във всички общества по земята убийството, кражбата, изнасилванията, малтретирането и т.н. се наказваха според закона, а абортът и хомосексуализмът се осъждаха и също се наказваха в съответствие с тежестта на деянието. Хората по цял свят имаха надеждата, че справедливостта и истината винаги ще възтържествуват и вършещите зло ще бъдат разкривани и наказвани, а вършещите грехове ще бъдат ограничавани в обществото, докато се поправят и тръгнат по пътя на доброто. Това е една от причините абортите и хомосексуалните връзки да се осъществяват скрито и потайно, тъй като деятелите им съзнаваха, че

обществото не приема практики, противоречащи на нравствената ценностна система, закрепена в законите и конституциите на отделните страни.

Промяната на ценностите и ограничаването на човешките свободи

Към края на миналия век обаче се забелязва тенденция на промяна на ценностната нравствена система, която характеризираше обществата в глобалния Север десетилетия наред. Първоначално промяната не бе забелязана от обществата, тъй като формулировките в променените законодателни актове изглеждаха благородни и с добри цели: най-напред се заговори за недискриминация, особено по отношение на жените спрямо мъжете или на бежанците спрямо местните граждани на дадена страна. Хората приеха тези промени, защото съзнаваха, че определени форми на дискриминация не може повече да бъдат част от живота на съвременните общества, особено що се отнася до случаите на дискриминация на работното място или заемане на една или друга длъжност или дискриминация по отношение на конкретни права и свободи.

Постепенно обаче терминът „недискриминация“ започна да включва в себе си и случаите на дискриминиране на хората по отношение на сексуалната им ориентация или избора им на „социален пол“ за разлика от пола при

раждане. За Европейския съюз за подобни форми на дискриминация за пръв път се заговори в клаузите на [Амстердамския Договор](#) от 1999 г.,¹ но едва през 2009 г., с влизането в сила на [Лисабонския договор](#),² формулировките за недискриминация окончателно включиха и правата на хомосексуалистите, както и правата на аборт като законни права на всеки гражданин на едно демократично общество. Оттук нататък оставаше само крачка до приемането на т.нар. закони за равенството, които постулираха еднакви права и свободи за всички групи от обществото, включително за хомосексуалистите и желаещите да правят аборт; във Великобритания [ТОЗИ закон](#)³ бе приет през 2010 г., в други държави той бе приет по-късно, а в САЩ засега той е приет от Камарата на представителите, която очаква през новата 2022 г. да бъде одобрен и от [Сената](#).⁴

На пръв поглед целите на подобни законодателни инициативи са съвсем благородни: не може едни хора да

¹ <https://www.cvce.eu/en/education/unit-content/-/unit/02bb76df-d066-4c08-a58a-d4686a3e68ff/56e15a9a-7508-4a2b-9bbe-b5c3d2605ae4>.

² <https://www.europarl.europa.eu/factsheets/en/sheet/5/the-treaty-of-lisbon>.

³ <https://www.legislation.gov.uk/ukpga/2010/15/contents>.

⁴ <https://www.hrc.org/campaigns/equality-act>.

имат повече права и свободи и да се радват на повече облаги на живота от други хора само защото тези други хора с нещо са по-различни от останалите. С други думи, повече никой не трябва да „дискриминира“ когото и да било, независимо от техните особености, стига той да не нарушава някой закон. Но това е на пръв поглед – ако използваме здравия си разум, лесно ще разберем, че всъщност някой целенасочено провежда политика на коренна промяна на обществения ред и строй, познат на хората от хилядолетия насам, когато едно зло или един порок винаги е бил зло или порок и една добродетел винаги е била добродетел. Промяната наистина е коренна, тъй като тя изнемва из основи установените от хилядолетия насам морални основи на живота и ги преобръща на сто и осемдесет градуса: порокът започва да се нарича добродетел, а добродетелта – порок.

По-важен обаче е фактът, че повечето хора приеха тези нови морални норми или най-малкото не се възпротивиха срещу тях, въпреки че не са съгласни с новите разпоредби и закони. Това е едно тъжно заключение, защото изглежда човекът дотолкова може да промени възгледите за себе си и за света, че вече е склонен да приеме за истина човешки мъдрувания, вместо извечни традиционни практики, независимо дали те почиват върху дадена религия или върху опита на хората през вековете. Например, семейството винаги се е състояло от една майка, един баща и техните деца,

а днес мнозина наричат „семейство“ една връзка между двама мъже и две жени, които – естествено – не могат да имат деца, но поради новите биотехнологии биха могли да си „родят“ дете или да си осиновят такова. Такава промяна в мисленето и във възгледите за живота не само е коренна – тя е обърната с главата надолу променена ценностна система, която в черното вижда бяло и в греха – добродетел.

„Новата пандемия“ и колапсът на свободите в така наречените демокрации

Темата за свободите, на които доскоро се радваха гражданите, стана изключително актуална от месец март 2020 година, когато поради т.нар. пандемия правителствата на държавите заповядаха да се затворят границите и гражданите да се приберат въщи, отнемайки всякакви права и свободи, поне що се отнася до нормалния ритъм на живот, който те имаха преди месец март. След няколко месеца военното положение и жестоките мерки бяха отслабени и животът в някаква степен отново потръгна, но не както преди – вече почти две години животът на хората по света продължава да се движи в посока на все по-големи ограничения във всекидневието на хората. Разделянето на хората на ваксинирани против новия вирус и неваксинирани срещу него даде възможност на правителствата да наложат още по-драстични ограничения и да отнемат свободите и

правата на гражданите: в много държави неваксинираните нямат право да посещават публични места, например такива обичайни места като ресторанти, молове, футболни мачове, кина и театри, дискотеки, културни прояви на закрито; забранява им се да пътуват в обществения транспорт на по-далечни разстояния или пък в метрото и градския транспорт или в самолетите.

Ограниченията всъщност засягат и ваксинираните, тъй като животът в една страна не се живее само от една част от населението – отношенията между хората са взаимнообвързани и ограниченията на една част от обществото всъщност са ограничения за цялото общество. Призивите за ваксиниране на цялото население, та обществото да се върне към нормалния ритъм на живота, са повече от смешотворни: на всеки здравомислещ е съвършено ясно, че предишният ни живот ни бе отнет само с един замах и връщане към предишното ни всекидневие едва ли ще има – нито ваксини, нито каквито и да са нови или измислени средства за връщане към нормалното съществуване на хората няма да върнат предишните им свободи и права.

Защо мислим така? Защото всъщност колапсът на свободите в демократичните общества не започна с началото на пандемията отпреди близо две години – той започна с колапса на нравствените ценности на живота в т.нар. демократични общества и с отнемането на основни права и

свободи на гражданите. Както споменахме по-горе, промяната на ценностната система в тези общества продължава вече повече от две десетилетия и изглежда ще продължава и занапред. Така наречената пандемия дойде като чудесен (или предварително добре замислен?) повод да се продължи с отнемането на права и свободи на гражданите и през следващите години. Затварянето на хората по домовете им, уж с цел предпазване от зараза и болести, се използва за още по-уверено утвърждаване в живота на хората на порочни и античовешки практики.

Каква е целта на „строителите“ на новия световен ред?

Много е трудно обаче да се досетим защо тези порочни практики насила се налагат на обществата (тъй като немалко народи се противят срещу тях и призовават хората да се придържат към вековни традиционни ценности на живота). Както все още никой не може със сигурност да каже дали вирусът, предизвикал затварянето на обществата, е изкуствен или е възникнал по естествен начин, така и все още никой не може да каже защо редица международни институции така настървено се опитват да наложат на държавите порочните практики. В медиите се появяват различни съобщения за използването на човешки зародиши за медицински изследвания (и дори, както някои твърдят, при създаването на новите течности, наречени ваксини), което е претекст за

узаконяване на абортите, тъй като изследователските институти имат нужда от все повече човешки ембриони (изглежда, че ембрионите от маймуни, които се използват в изследванията, не са достатъчни!).

От тази гледна точка се питаме защо един извратен ум (в лицето на цяло правителство или международна институция!) иска да наложи извратени практики на народите, опитвайки се да се прикрие зад призивите за недискриминация и равноправие? Защо някой се опитва да внуши на хората, че „бракът“ между двама мъже или две жени е висша проява на любов между тях и поради това е висока човешка ценност? Защо семейството и бракът се приравняват към някакво съжителство, в което цари някаква „любов“, щом като от подобен „брак“ не може да се роди потомство, какъвто е изначалният замисъл на всяко човешко семейство или на всяко потомство на животни, които биват мъжки и женски пол? Достиженията на биотехнологиите и на генното инженерство не са отговор на въпроса; наистина, в днешно време дете може да бъде заченато по най-различни начини, дори без участието на мъж и на жена, но дали това е целта на едно човешко общество – да се ражда потомство извън съпружеското ложе? Ако от два мъжки гълъба не може да се роди гълъбче, или от два женски тигъра не може да се роди тигърче, защо двама мъже или две жени могат да живеят като „семейство“ и да имат деца, след като природата не е дала

подобна възможност за човека (да не говорим за библейските истини – те съвършено еднозначно посочват какво е семейството)? Забравихме ли, че едно научно откритие може да се използва както за добри, така и за зли цели (забравихме ли атомните бомбардировки или „изпускането“ от лабораторията на някакво опасно вещество)? Не можем ли да се сетим, че научно проверените възможности за зачеване на деца може да се използват за зли цели?

Тези разсъждения ни навеждат на мисълта, че е възможно да има някакъв зъл замисъл в днешните опити за налагане на извратени и порочни практики на всички народи по света: дали някой иска да внуши на хората, че не бракът, а „любовта“ е мерило за съпружеско съжителство; дали някой не иска хората все повече да желаят „брак по любов“, какъвто, видите ли, е еднополовият „брак“, а да не желаят естественото брачно съжителство, от което могат да се родят деца; дали някой не иска по този начин да се ограничат ражданията в света (а може би и да се намали световното население?); дали свободите и правата на хомосексуалистите няма да станат по-привлекателни и желани, отколкото свободите и правата на „обикновените“ хора; дали порочните практики няма да се използват по някакъв начин, така както се използват човешки зародиши за научни изследвания, уж с благородни цели; дали хората от новия световен ред няма да се различават само по степента на тяхната

подчиненост на някакво световно правителство, което мисли за „доброто“ на всеки отделен човек в обществото, а всяко неподчинение ще поражда някакви последици; дали хуманоидните роботи, които в скоро време могат да бъдат създадени и да бъдат досущ като хората, няма да станат едно неразделно цяло от човечеството и разликата между тях и човека ще се вижда само в степента на тяхното подчинение на „създателя“ и безпрекословното покорство?

Още десетки „дали“ бихме могли да посочим тук, но ни се струва, че читателят вече разбира какви са питанията и притесненията ни. Още повече че в момента разсъждаваме само от гледна точка на онова, което знаем за нашите общества и за света – изглежда в момента съществуват неща, които все още остават в тайна и които ни се разкриват постепенно в зависимост от нашата готовност да ни бъдат разкрити. Говорейки за роботите, с учудване научаваме за най-новото – уж засега! – научно изобретение, наречено [роботът Амека](#)⁵ (забележете – Амека е „тя“, а не „той“!), който има изключителна прилика с човека както по движенията и гримасите, така и по ума, макар и все още в начален стадий на „очовечаване“; но ни се струва, че скоро можем да станем свидетели на много по-усъвършенствани хуманоиди.

Заклучение

5

https://www.youtube.com/watch?v=BpnnD_0llbE.

В заключение можем да посочим, че отмяната на основни човешки свободи и права е резултат от промяната на ценностната система в т.нар. демократични общества, включително последните събития с т.нар. пандемия, които просто послужиха като още един аргумент на управляващите да продължат с ограничаването на свободите на хората. Тотално отнемане на нашата свобода: как иначе може да се нарече забраната на хората да изповядват вярата си или подтикването им да нарекат порока добродетел, а добродетелта порок; призивите хората да се ваксинират и то не защото това ще избави света от вируса, а защото някой иска всички хора по земята да получат тази течност в тялото си поради някаква все още неясна цел; налагането на „правото“ на аборт и на хомосексуален „брак“ като нещо естествено за човека, което също изглежда се върши с някаква зла цел; стремежите за отмяна на националните особености и черти на отделните народи и сливането им в някаква обща маса „човечество“, чиято главна свобода, право и задължение е подчинение на управляващия.

Ако на някого така описаната картина на живота днес му се струва потискаща и фаталистична, то с оптимизъм трябва да приключим изложението си, защото Бог познава творението Си и ако и да допуска злото временно да завладее ума и живота на хората, то това е само до време – след това Той ще дойде в славата Си и верните Му чеда ще

последват своя Спасител, а не онези,
които сега се представят за спасители
на човечеството. Защото Бог е верен и
истината е в ръката Му!

ЗЛОУПОТРЕБАТА СЪС СТАТИСТИКА – ПЪТ КЪМ РОБСТВО

Атанас Терзийски

Вероятно всеки един човек от детска възраст до дълбока старост и по лицето на цялата земя желае да взема правилни решения за всяка една област на живота си: работа, личен живот, обществени ангажименти, хоби и т.н. Доброто образование дава сериозна основа за разбиране принципите на работа на природата и чрез натрупване на академични знания ние сме способни и подчиняваме материята на нашите желания доста успешно. Научно-техническият прогрес в последните векове е безспорен пример за това. И ако науката

се занимава с установяване и доказване на здрава връзка между причина и следствие, то тя е напълно неадекватна да дава морални категории, като добро и лошо, правилно и погрешно, във взаимоотношения, чувства и т.н. Освен науката и научните открития човек често използва мъдрост, вяра и дори свръхестествени (необясними научно) подходи за справяне с житейските въпроси. Всички тези етапи от натрупването на разбиране за заобикалящия ни свят са схематизирани в следната фигура:

ФИГ. 1

Парадигмата за натрупване на знания от данни и информация чрез прилагане на индуктивния цикъл върху емпирични данни и последващите възможни идеологически натоварвания е разгледана от Терзийски и Кочев в „Наука или идеология“, *Свобода за всеки*, брой 57, юли 2021. Встрани от знанията за материята около нас стоят мъдростта, която се натрупва с опит и житейски страдания, вярата, която е „даване твърда увереност в

ония неща, за които се надяваме – убеждения за неща, които не се виждат“, както и свръхестествените проявления и видения, открити на посветените вярващи. С тази илюстрация бих искал да поставя акцента върху многообразието и комплексната, многопластовата структура на човека при вземането на решения, за които той е отговорен, дори с риск да допусне грешка понякога (Валентин Кожухаров „Свободата да грешим“, *Свобода за всеки*, септември 2021). Духовният нюанс на подходите вдясно не е задължително да стъпва върху основата на емпиричните знания. И докато лични решения, базирани само на знание, са категорично непълни, то решения, базирани само на знания и прилагане на голяма (обществена) скала, са тоталитарни по своята същност – теза, която ще се опитам да докажа в текста по-долу.

Статистика, що е то?

Статистиката е научен инструмент, който се прилага за извличане на скрити знания чрез анализ на числени стойности. Числените стойности от своя страна са количествена оценка на избрани от изследователя метрики (свойства/параметри), които могат да се измерят или обективно оценят. Ако например затворим въздух в един кубичен сантиметър, то броят на молекулите в него бихме изписали с цяло число, съставено от поне 20 цифри. Науката не може да определи поведението на всяка една молекула, нито в кой момент кои две молекули се сблъскват. И в тази твърде сложна и непонятна система на помощ

идва статистиката така, че разглеждайки общото поведение на този мегаклъстер от молекули, да получим полезни, макар и абстрактни решения. Средната скорост на движение на тези молекули определя температурата им (колкото по-бързо се движат, толкова температурата е по-висока), а колкото по-често и повече молекули се удрят в стените на затворения обем, толкова налягането е по-високо. Ето как изведохме температура и налягане – величини, в основата на цялата ни позната наука. Всичко това е възможно при допускането, че молекулите са безлични и без добавена идентичност за всяка една от тях. Статистиката е приложима не само за молекули, но и за всякакви други обекти, които можем да опростим до бройка или броене на техни краен брой качества – с това се занимава науката социология. Тя изследва обществените тенденции и моделите на поведение на хората.

Статистиката присъства и в не един библейски разказ. Тя маркира преброяването на населението, заповядано от управителя Август, което е и причината раждането на Исус да бъде във Витлеем (Лука 2:1). На други места се говори за множества от хиляди повярвали хора. Днес статистиката е широко използван инструмент за изследване и разбиране на неяви зависимости, напр. анализиране на слънчевата активност и количества валежи на места, където планираме инвестиция в земеделски култури.

Със статистиката, разбира се, както и с всеки инструмент може да се злоупотреби

и отговорите, които тя дава, да са погрешни. Спомням си пример от мой преподавател по време на студентските ми години: В Австрия по онова време се прави изследване за консумацията на млякото. Обобщените данни показват пряка корелация между количество консумирано прясно мляко и смъртността. Последвали редица подробни изследвания за състава на млякото до момента, в който изследователите осъзнали, че консумацията на мляко е предимно от възрастни хора, които почиват от естествена смърт. В областта на социалните изследвания, предвид сложния обект на изследване, често избраната за статистическо доказване теза е повлияна от личния мироглед на изследователя. Например симпатизиращите на тезата за полезността от COVID-19 ваксините изтъкват примери за важността от масово ваксиниране на населението, като цитират сравнителни данни за безпроблемното лечение на ваксинирани срещу тези с усложнения при неваксинирани. Други, които по една или друга причина не желаят да се ваксинират, изтъкват други статистически изследвания, при които са регистрирани немалък брой странични ефекти, и дори смърт при някои ваксинирани. Дали ние като общество, в такова разделно време, можем да приемем един отговор от едно обективно, всеобхватно и правдиво статистическо изследване, в което обектите са хора (а не молекули без идентичност)?

Статистиката като краен арбитър в обществото

В отчаянието си и с много надежда днес твърде честото се виждаме в иначе добрия инструмент – статистиката, за да намерим бързи и правилни решения. Вярваме, че статистиката трябва да постави точката на всеки един спор. Дали обаче водени най-напред от миогледа си и опростявайки житейските проблеми до просто сравнение на едни числа с други, не изнасилваме този математически подход? Например ирония е фокусиран анкетатор, който прецизно върви по списъка си с въпроси, а няма време просто да чуе думи извън протокола, но от сърцето/света/космоса на анкетирания? След дълга и сложна обработка на елементарните си въпроси, той претенциозно и в проценти би заключил какво мисли или желае някой или защо са се случили едни или други събития. Намирам такъв подход за разбиране на личността и човека за абсурден, незрял и ограничен. Той може би е оправдан само от една гледна точка – управление на масите по най-добър общ начин, с безлично третиране на личностите. В този ред на мисли, интересен е погледът върху библейския разказ за причината за потопа: „И като видя Господ, че се умножава покварата на човека по земята, и че всичките мисли на сърцето му клонят постоянно към зло, Господ се наскърби, че беше създал човека на земята, и огорчи се в сърцето Си. И рече Господ: Ще изтребя от лицето на земята човеците, които създадох – човеци, зверове, влечуги и небесни птици – понеже съжалявам, че ги създадох“

(Битие 6:5-7). Проведе ли Бог социологическо изследване, за да вземе статистически обосновано решение за изтребване на хората? Не! Бог в своята премъдрост вижда в дълбочината на всяко едно сърце и видя, че всичките им мисли бяха зли, и реши! Статистиката, както казахме по-горе, се прилага в комплексни и неясни системи от изследователи, които имат твърде малка представа за реално случващото се. И ако Бог знае и вижда всичко скрито и действа, то ние не знаем, и всяка една наша масова намеса в битието на хората (социално инженерство) нанася вреди и винаги оставя тежки последици, които никога не са добри в дългосрочен план.

ФИГ. 2

На фигурата по-горе е представен естественият подход и копнеж на човека за намиране на персонални решения (вдясно от човечето). Размишлявайки в тази насока, е почти невъзможно вселената на една личност да бъде описана и формализирана, но без съмнения, копнежът по знания, отделеността един от друг на семейство и

роднини, личната вяра и убеждение, стремежът към достоен живот, щастието и личната свобода са сред основните занимания, окупиращи мислите и времето на човека. От друга страна, вляво от човечето на фигурата е онагледена технологията на намиране на обществени решения за масите. Всичко друго освен обожествената наука и култът към знание не се толерира, а се игнорира. Като единствен основен подход за разбиране на битието и за достигане до светло бъдеще се сочат само знанието и науката, а на всички традиционни и консервативни подходи се казва STOP.

За пълнота на описанието е редно да се акцентира, че науката и статистиката са изключително мощни инструменти за познание и последващи решения. Предлаганата ни обаче популярна наука (и статистика) са изкривени от три основни фактора: припряно бързане за вземане на решение, пропаганда и натиск за политкоректно решение и злоупотреба чрез изместване на обхвата (търсене на отговори извън „компетентността“ на науката). Въпреки всеобщото упование и вяра в знанието, науката и тяхната патерица – госпожа Статистика, очевидно за всеки са явните им ограничения като инструмент за достигане на благоденствие сред масите. Тази тяхна импотентност обаче се лекува бързо и успешно чрез методите на натрупване на големи данни за много обекти и свойства за тях. Прилагането на методите на изкуствения интелект, съчетано с изчислителните свръхмощности на съвременното ни, показва

една все повече заякваща наука, която дръзва и дава адекватни решения не само в естественото, но и вече в свръхестественото (повече в Николай Кочев, „Изкуствен интелект, дехуманизация и зомбиране“, *Свобода за всеки*, юли 2021).

Колапсът на свободата днес, чрез статистика

В контекста на разсъжденията дотук, нека погледнем хронологията около най-актуалния и глобален въпрос днес – здравната криза. Твърдението за свръх заразен и силно смъртоносен вирус, бързо разпространяващ се по цялата земя, връхлетя изневиделица и бе „доказано“ със статистически данни. Вирусът се превърна в световна тема номер едно, която достигна до почти всеки жител на планетата. По този начин се роди уникална версия и разбиране за проблема, базирано на личния мироглед, критичен поглед, страхове, копнежи, планове и т.н. Скоро след това и отново уж статистически обосновано се предложиха обществени решения и мерки, приложими за целия народ. На още по-късен етап, имагинерните решения на властта направиха последен (засега) и най-зъл ход – вектор на разделение, базиран на нова идентичност – ваксиниран или неваксиниран (зелен сертификат). Личните мирогледи на всеки един човек, предпазливостта, характерът, достойнството, копнежите, религиозните свободи, академичните знания, пасивността или активността (Кочев, „Бъди Активен“, *Свобода за всеки*, ноември 2021) и другите индивидуални светове бяха

сблъскани, с което започна да се разкъсва основната плът в обществото – семейство, приятелства, професионални гилдии, основополагащи документи в защита на човешкото достойнство и право на живот и т.н. В този контекст личният светоглед и решения бяха стопирани и преследвани, а покорството към новите решения се толерираше максимално. За пореден път в човешката история личните решения се обявиха за „зло“, а инженерният план за светло бъдеще – „добро“. Министерството на здравеопазването организира кампания за легитимиране на властовата визия с утвърдени учени и общественици с изказвания „Аз вярвам в науката“. Понятията „добро“ и „зло“ придобиха съвсем нов смисъл от този на личното им разбиране в Божиите стандарти.

Статистиката лежи в основата на представената дотук интерпретация на събитията от последните години. Дори да оставим настрана неотменимите лични права и свободи, бих искал да обърна внимание на злоупотребата на един математически апарат по сравняване на числа. Както вече посочих, науката и статистиката са изключително мощни инструменти за достигане до познание. Приложени обаче в емоционална ситуация и за кратко време, лесно могат да бъдат изкривени. Числата никога не могат да дават отговори, отговорите се предлагат от хора, способни да носят отговорност, дори вечна отговорност. Каква отговорност може да носи едно число или някакъв процент? В нашата пасивност обаче и отказ от задълбочаване в проблема ние

делегирахме свободата си на един масов култ, режисиран от елита, с подкрепата на масите. Две години след началото на кризата, разполагаме с още числа, данни, наблюдения и нови твърдения – ако те обаче са в разрез с управленската визия, остават встрани от официалната статистика, дебат и аргументи за решения. Това е част от срамният път от социалната статистика до масови решения – вектор на тоталитаризъм в днешните демокрации.

МЕХАНИЗМИ НА ПСЕВДО-МЕДИЦИНСКАТА ДИКТАТУРА

Виктор Костов

Под предлог ограничаване на вируса, мерките и „сертификатите“ заплашват конституционния и правов ред в страната и в света

Който накара хората да вярват в абсурди, ще ги убеди да вършат жестокости. – Волтер

Крехката българска демокрация е на път да колабира окончателно със заплахата на принудителното, стадно, унизително „ваксиниране“, за което крещят новоизлюпени политици, спуснати по парашутистки в поредния морално кретащ парламент.

Макар и малко по-назад от европейските новототалитарни режими, вече обявили

война на народа си, както в Австрия⁶ (задължителна ваксинация за всички до февруари 2022 г. или затвор и глоби), България също пропада надолу към „продължаване на промяната“ в посока все по-затягаща се псевдомедицинска диктатура.

За медицинската страна на въпроса е достатъчно да споменем съвсем малко, и то е – за две години установихме, че респираторния ковид-вирус е малко по-смъртоносен от една силна грипна епидемия. Че децата почти не боледуват от него, а смъртността е сред най-възрастните и тези с коморбидни състояния.⁷

И че почти всички други респираторни заболявания изчезнаха и се превърнаха в ковид.⁸ В личностно, семейно и

---

⁶ Англ.: <https://gemmaodoherty.com/the-globalists-play-their-final-hand-forced-injections-ordered-in-austria-world-war-iii-has-been-declared-against-the-people-of-the-west-5/>.

⁷ В момента е под половин процент, дори при вече известните злоупотреби с приписване на редица смъртни случаи на ковид-19.

⁸ Тази парадоксална тенденция е отбелязана в съдебния иск за престъпления срещу човечеството, заведен срещу Бил и Мелинда Гейтс, тяхната фондация, фондация „Рокфелер“ и др. по повод вредите от инжекциите срещу ковид. Жалбата е до Международния наказателен съд в Хага на група британски юристи, активисти, лекари и вирусолози, в абзац 17, стр. 19 от жалбата. Същата е заведена в съда на дата 6 декември 2021 г. Информация за делото тук:

<https://www.thedesertreview.com/opinion/columnists/gates-fauci-and-daszak-charged-with->

обществено отношение обаче, установихме, че вирусът има повече политическо, отколкото медицинско значение: тоталитарно политическо значение.

Политическа власт и медии

Правителства и прилежащи власти успяха да се възползват и с помощта на медиите възбудиха панически страх у хората, че ако не слушат и не изпълняват абсурдните задължителни мерки (дистанциране, маскиране, затваряне, ваксиниране – все неща, които водят до зомбиране), които в крайна сметка се изразяват в отмяна на основни житейски лични и общностни функции, то те ще умрат, или още по-драматично казано – „яко ще мрат“.⁹

В предаване по една от пропагандните български „национални“ телевизии, които бягат от журналистическата етика като дявол от тамян, или вампир от чесън, крайно настроената проваксьорски водеща ме попита какво е диктатура, като не вярваше, че съм наясно с проблема. Другият водещ, явно подтикван от подсказванията на отчаяни редактори в слушалката, истерично ме обвиняваше в лъжа. Третият присъстващ, адвокат, настояваше... всъщност така и не ми стана ясно какво, освен че много му харесвало да

[genocide-in-court-filing/article_76c6081c-61b8-11ec-ae59-7718e6d063ed.html](https://www.genocide-in-court-filing/article_76c6081c-61b8-11ec-ae59-7718e6d063ed.html).

⁹ Цитирам ноторно известната реплика на бившия началник на щаба за борба с вируса, ген. Мутафчийски.

има сертификати и всички да си ги показвали.

Когато на хората са отнети основни човешки, естествени и конституционни права, под предлог несъществуваща заплаха, която е приравнена на война, и това става само с една заповед на министъра, която е много надолу в йерархията на нормативните актове, и не се вижда край на авторитарната отмяна – това е диктатура. Квазимедицинска диктатура. И когато пропагандни агитатори на партийната линия на новия световен ред изпаднат в неистов ужас от това, че има и друго мнение освен тяхното и те са допуснали по погрешка да бъде изказано – това също е знак за диктатура.

Загубата на свободата на мисълта е всъщност загуба на мисъл. При наложения страх от независима преценка, човек се нагажда към заблудата, поради нейната привидна всеприсъственост. Комбинацията от нечестни политици и послушни медии е силно оръжие в оформянето на тази среда без мисъл и лична свобода, основана на привидна реалност.

„Зеленият сертификат“ е противоконституционен и дискриминационен, наложен в нарушение на закона

С последните заповеди (ноември 2021 г.) на министъра на здравеопазването (МЗ) същият въведе т. нар. здравен или зелен сертификат, без който хората се лишават от редица права, и с който отменени неотменими основни права се

„възстановяват“. Обществото се подлага на сегрегация на основата – „съртификат“ или „без сертификат“, като хората се противопоставят на „ваксинирани“ и „неваксинирани“.

Противоконституционността на сертификатите, а и на самите „медицински“ мерки, се извлича от липсата на законова и фактическа основа, която да оправдава подобни действия, или от наличието на привидна такава.

Вече близо две години страната е с дерогирана конституция и е на практика с установена псевдомедицинска диктатура. Конституцията, в частта ѝ за основните човешки права и относно това как се въвежда извънредно положение, което може да ограничи временно някои от тях, е на практика игнорирана и де факто обявена за недействаща.

Страната се управлява само с обикновени заповеди на министър на здравеопазването, с които освен че се отменят конституционни права, се нарушават редица закони. Съгласно българската юриспруденция и законодателство, съществува, както във всяка правна система, йерархия на нормативните актове. В нея върховен закон е КРБ, после – законите на Народното събрание (НС), после са постановленията и наредбите на МС, като по-долният акт не може да противоречи на по-горния. След това са решенията на МС и най-отдолу са заповедите на МЗ, които не могат да се отнасят до въпроси, които може да решава само КРБ. По-долните актове в йерархията не могат да противоречат на по-горните. В

настоящата ситуация обаче, имаме един низшестоящ акт, заповед, на един макар и висшестоящ чиновник от изпълнителната власт, с която се регулират най-висши обществени отношения от конституционен и международен ранг.

В директно нарушение на КРБ, чл. 57, ал. 3, и на редица други закони, както и решения на Конституционния съд (КС), противозаконно е подменено конституционно установеното „извънредно положение“, което позволява с акт на НС – закон – да се въведат извънредни мерки и ограничения на основни човешки права, и то само временно. Вместо това, противоконституционно, чрез чл. 63 и др. от Закон за здравето (ЗЗ) Народното събрание е делегирало свои законотворчески правомощия на Министерския съвет и съответно – на един обикновен министър.

Така чиновникът от кабинета на изпълнителната власт е иззел правомощията на един диктатор, спрямо когото не може да се осъществи контрол – бил той обществен или съдебен (вж. по-долу).¹⁰ Този чиновник стои над правата на хората и живота на хората, незаконно дадени му/й чрез заобикаляне на закона и въвеждането на „временни противоепидемични мерки“ от МЗ при

---

¹⁰ Съдебният контрол е осуетен, като често се сменят заповедите, напр. 14-30 дни, което не дава възможност да се развие съдебен процес по жалба срещу тях. Заведените жалби остават без предмет на обжалване при отмяна на заповедта и замяната ѝ с нова.

условията на „извънредна епидемична обстановка“, с Решения на МС. Конституцията, Административнопроцесуалният кодекс и Законът за нормативните актове са все нормативни актове, които категорично забраняват делегирането на законотворчески правомощия на по-низшестоящия орган, казано най-просто. Особено това би следвало да важи за делегирането на правомощия по чл. 57, ал. 3 от КРБ, отнасящи се до обявяването на война или извънредно положение.

Нарушаването на закона и на основни конституционни принципи обаче не е проблем за медицинските тирани. Те не следват принципите на правото, а на новия световен ред.

За тях няма проблем, че с обикновена и стояща ниско в йерархията на нормативните актове заповед на министър, която дори не е закон в точния смисъл, се отменят основни човешки права. Правата ви се „връщат обратно“, ако склоните да се подложите на унижителни, перманентни, скъпи, често ненужни медицински процедури, като ви се предлага алтернативата да се „ваксинирате“. Всеки трябва да доказва на новите медицински тирани, че не е болен, вместо, както би трябвало да е в едно демократично общество, държавата и нейните органи обстойно да се мотивират и да посочат причините, поради които биха се решили да ограничават основни права на хората. Така както изискват КРБ и законът.

Но тук има и друг проблем – инжекцията не е ваксина, в точния смисъл, а експериментална генна терапия,¹¹ което се признава от редица вирусолози и имунолози.¹² Както се отменят закони и конституционни принципи, под предлог грижа за здравето, набързо бе въведено повсеместно инжектиране, без да се изследват наличните и ефективни лекарства, без да се зачита лекарската етика на индивидуална помощ на пациента, като бива отречено съществуването на естествен имунитет и т. н. Ваксината беше обявена от новия световен здравен ред като единственото лекарство и МЗ припява на този наратив.

Така, мерките и заповедите за борба с коронавируса, освен че са незаконни и дискриминационни в прекия смисъл, не отговарят на степента на опасност. Несъразмерността на мерките, с които се ограничават основни права, също е нарушение на основни правни принципи. Тъй като мерките, вкл. „зеленият

---

¹¹ Това, че инжекциите срещу ковид-19 са „генна терапия“, се твърди и в жалбата до МНС в Хага, посочена по-горе, стр. 3, абз. 5, като препратката е към Приложение 8 на жалбата.

¹² Експерименталният характер на инжекциите може да са проследи в сайта на Изпълнителната агенция по лекарствата към МЗ, на който ясно се заявява, че разрешението за прилагане на инжекциите е под условие, като например в този случай окончателните доклади за безопасност и ефективност са със срок през 2023 и 2024 г. (стр. 67 и 68): https://www.bda.bg/images/stories/documents/Vaccines_Covid19/20211220/anx_154391_bg.pdf.

сертификат“, са несъразмерни, непропорционални, те противоречат дори на решение на Конституционния съд (КС) от 2020 г.¹³, което често се цитира като допускащо наложената противоконституционна практика на ограничаване на права с министерски заповеди. Непропорционалността на мерките ги прави противозаконни и по смисъла на Европейската конвенция (ЕКПЧ) и Хартата за основните права на ЕС.¹⁴

Целта на въвеждането на така наречения „зелен сертификат“

е да се принудят хората да се подчинят на натиска да се „ваксинират“. Този натиск се осъществява като противозаконно и противоконституционно се въвеждат груби, цялостни ограничения на правата на хората и на възможността им да си изкарват прехраната и да живеят нормално.

Ирационалният елемент на този натиск е повече от видим с оглед ефективността на така наречените „ваксини“. Редица проучвания до момента сочат, че ваксинираните не само могат да бъдат заразени с въпросния респираторен вирус, но и да боледуват, включително и да умират, в редките случаи, в които точно

---

¹³ К. д. № 7/2020 г. На Конституционния съд: <http://constcourt.bg/bg/Cases/Details/577>.

¹⁴ Чл. 52, ал. 1 от Хартата на ЕС. Принципът за легитимност и пропорционалност на твърдени необходими ограничения на човешките права е залегнал в редица съдебни решения от практиката на Европейския съд за правата на човека.

ковид-19 е причината за смъртта, а не е само дописан към смъртния акт на човек, починал по други причини. Рекламата на ваксините се превръща в промоция на „пандемия на ваксинираните“.¹⁵ Не само това. Натискът за ваксиниране на невръстни деца от 5-12 години, които имат на практика нулева опасност да боледуват тежко от грипоподобното заболяване, само доказва истеричния подход, чиято цел не е лечение, грижа и помощ, а принуждаване към „ваксинация“.

В тази връзка следва да се спомене, че едноличното въвеждане на ограничения от един министър не се случва без същественото влияние на СЗО. През март 2020 г. СЗО сключи двугодишно споразумение с МЗ, одобрено от МС, за налагане на целите и здравните политики на СЗО в страната.¹⁶ Несъмнено зад благовидната терминология на това споразумение следва да се търси и причината за сегашното силно политическо влияние на СЗО в решенията на изпълнителната власт в страната по повод пандемичната и конституционна криза.

Мерките и сертификатът не са грижа за хората

Проследявайки цялостната картина, се налага изводът, че мерките срещу

---

¹⁵ The Atlantic. <https://www.theatlantic.com/health/archive/2021/12/fully-vaccinated-omicron-infections/620953/>.

¹⁶ През м. септември 2021 г. Главният държавен здравен инспектор на България бе на сбирка на подобни функционери от 53 страни при СЗО.

„пандемията“ не са грижа, а са по-скоро налагане на квазимедицинска диктатура. Тя се използва за политически репресии и промяна на конституционния и демократичен ред. Как става ясно това? Чрез изследването на правната и политическа логика на „мерките“, както и чрез преценка на фактите и лъжите, идващи от ръководните функционери на ковидната криза. От политизирането на един вирус и превръщането му във фанатична кампания за инжектиране на масите, при тотално незачитане на индивидуалните права и свободи и третиране на хората като някакъв природен ресурс, някаква амалгама от движещи се същества, която няма право на самоопределения и своя воля, а само на това да бъде манипулирана и инжектирана.

В Хартата за правата на ЕС и в ЕКПЧ се предвиждат важни условия в случаите, в които е допустимо да се ограничават правата на хората: легитимна цел, законност и съразмерност (пропорционалност). В подобен смисъл е и решението на КС от 2020 г., в което уж се визира съответствието с КРБ на чл. 63 от 33, който уж дава тиранични и неограничени правомощия на МЗ.

За политизацията и диктаторския подход говорят не само заповедите за зелен сертификат и потисническите мерки, а и заплахите за така наречения „локдаун“. Това е англицизъм, който всъщност означава „противозаконно лишаване от свобода на цели групи от населението“ с

цел реализацията на политически цели, прикрити под медицинска грижа.

Осуетяване на съдебния контрол

Не по-малко красноречиво е недопускането на реален и ефективен съдебен контрол над така наречените мерки. За да се подаде жалба според закона, е нужно жалбоподателят да има правен интерес. Впечатление в тази връзка прави искането на Административен съд София град по нашата жалба: за да придвижи делото, съдът поиска да уточним за всеки един от над двадесетте жалбоподатели, включително организации, които защитават правата на своите членове, какъв е правният им интерес от атакуване на незаконната заповед на МЗ. Едва ли има човек, дори и неюрис, който да не е наясно какъв е точно правният интерес за търсене на съдебна защита на този, на когото с министерска заповед са отнети основни права. Особено когато това са основни жизненоважни дейности, като правото на труд, правото на неприкосновеност, правото на човешко достойнство, правото на недискриминация, правото на придвижване, правото на събрания, правото на образование, правото на неучастие в медицински експерименти, отнети със заповед, която е уж общ административен акт, а всъщност е заповед, административен акт със законотворческо действие, с който изброените права на тази личност се отменят. Има ли такъв човек правен интерес да се установи незаконосъобразността и противоконституционността на подобни

действия на един министър? Или може би има правен интерес да си кротува и да мълчи и да изпълнява незаконните заповеди, за да мине с по-безпроблемно робство?

И друг въпрос изниква след мълчаливия отговор на тези риторични въпроси. Защо на съда не му е ясно, че защитата на основни човешки права представлява точно причината, която законът да предвижда за съдебна защита и жалби от хората, когато са застрашени техни права и интереси? Какви по-важни права могат да бъдат застрашени от тези, които са естествени, присъщи на човека, и затова – закрепени в основния, най-висок по степен закон в йерархията на правото в България? Кое от изброените права, като „правото на живот и неучастие в медицински експерименти“, и всички останали, не е ясно на съда, за да схване, че това право е застрашено от експерименталните инжекции, доказателства за които искаме в процеса, а и представяме с жалбата?

В рамките на съдебния контрол би станало ясно, че държавата няма никакво основание за въвеждане на драконовски ограничения на правата и живота на хората. Все още е под въпрос дали е изолиран въпросният вирус, който да го идентифицира като вируса убиец? Според документи, издадени от МЗ и подобни институции по Закона за достъп до обществена информация, отговорът е не. Изолат на коронавируса няма. Логично, защото и тестовете за установяване на наличието на такъв вирус у човека също не могат да установят това, за което са

предназначени – така наречените PCR тестове (полимеразна верижна реакция), за които се плащат стотици левове. Това бе официално признато от американската агенция за контрол на болестите, както и мълчаливо в документите от здравната администрация в България.¹⁷ Това положение е и в основата на твърденията на американско-германския адвокат Райнер Фулмич, който цели да води дела и да започне втори Нюрнбергски процес срещу инициаторите на този, според него, гигантски медицински експеримент, в който целта е редукция, намаляване на населението.¹⁸ Тоест геноцид по признак принадлежност към човешката раса.

Също на въпрос от гражданин по Закона за достъп до обществена информация относно това какво обосновава налагането на ограничителните мерки отговорът е, в перифраза: „вирус, тръгнал от Китай – така казаха (наредиха) от Световната здравна организация (СЗО) и Европейския център за превенция и контрол на заболяванията, и въведохме мерките“.¹⁹

Противоконституционност на зеления сертификат

¹⁷ Писмо 93-00-273/04.11.2021 от Главен секретар на Министерство на здравеопазването по Закон за достъп до обществена информация (ЗДОИ), вж. и Въпрос 3.

¹⁸ Reiner Fuellmich, Full Length Interview in Berlin. Planet Lockdown.
<https://youtu.be/yMBNCpAW7cw>.

¹⁹ Отговор на запитване по ЗДОИ № 93-00-34/05.03.2021 г. от Главен секретар на МЗ, по въпрос № 3.

През юли 2020 г. КС, в отговор на искане на президента Радев, се произнася относно съответствието на чл. 63 от ЗЗ с КРБ. Ако някой би възразил, че все пак КС се е произнесъл в смисъл, че въпросната разпоредба, чрез която става незаконна делегация на правомощия от НС на МС, не е противоконституционна, то следва да посочим следните аргументи в обратната посока.

1. В решението си от по к.д. № 7/2020 г. КС заявява стриктните и ограничителни критерии, на които трябва да отговарят мерките, налагани от МЗ, за да бъдат конституционно изрядни;
2. Налице сега са нови обстоятелства, които не са били на разположение по времето на взимане на решение от КС по въпросното дело, а именно:
  - a. Систематичното грубо нарушаване на КРБ от МЗ чрез заповеди, които са административен акт, и то не от общ, както твърдят, а от нормативен характер, чрез въвеждане на ограничения на основни права и придаването на тези ограничения на всеобщо, за всички, и многократно във времето действие, което е типично за нормативните актове;
  - b. Въвеждането на дискриминационния „зелен сертификат“, а именно – наличие на документ, издаден от властта,

контролираща здравето, с който се установява лично здравно и медицинско състояние на личността – ваксинация, отрицателен тест за наличие на коронавирус или преболедуване, като тези имат своите ограничителни мерки при издаване.

3. Не е без значение, че решението на КС е подписано от трима съдии с особено мнение, което означава несъгласие с мнозинството. Двама от тези съдии са обосנוвали защо са изцяло несъгласни с мнозинството и считат, че чл. 63 от ЗЗ е противоконституционен.
4. КС следва да се изправи пред противоречието на собственото си решение по дело № 7/2020 г. със собствената му практика, която съответства с КРБ, Административнопроцесуалния кодекс и Закона за нормативните актове, в които се постановява, че Народното събрание, а и други държавни органи, не могат да делегират или да предоставят по заместване на други органи своите законотворчески функции. Именно и точно това правят чл. 63 и другите противоконституционни разпоредби в ЗЗ, от който произтича и квазимедицинската диктатура, установена от МЗ и МС през последните две години в страната. Извънредно положение, с което може да се ограничат някои, само някои основни човешки и

конституционни права, и само за конкретно определено ограничено време, според чл. 57, ал. 3 от КРБ, може да се въвежда само и единствено със закон. Тоест закон, гласуван и приет от Народното събрание. Именно защото това ограничение е толкова тежко, то изисква и тежката процедура на дебати, анализи и участие на народните представители, а не само чиновнически подпис, както това се случва със заповедите на МЗ. В момента обаче няма извънредно положение. Има делегирано въвеждане на извънредно положение чрез прехвърляне на отговорността на НС към МС и МЗ, които съответно въвеждат „извънредна епидемична обстановка“, чрез Решения на МС, а на базата на тази „извънредна обстановка“ МЗ въвежда „временни епидемични мерки“. Това е ясно и недвусмислено заобикаляне на КРБ и въвеждане на псевдомедицински диктаторски режим на дерогиране на основни човешки права. Това е, още по-ясно казано, отмяна на съществуващия демократичен конституционен ред в Република България.

Така, на практика излиза, че който изисква медицински сертификат, който издава сертификат, който представя сертификат, когато му го искат, нарушава закона и извършва дискриминация. Също така този, който ползва неодобрен сертификат за достъп да обекти, мероприятия или работа, участва в порочния кръговрат на

„сертифициране“ на основни човешки права, на извършване на дискриминация, и ги насърчава. (Някои наричат „неофициалните“ сертификати фалшиви, но въпросът е доколко е фалшификат фалшификатът на нещо, което не може да удостовери твърдения, които има за цел да установи. Или по-ясно: фалшификат ли е фалшификатът на фалшификата?).

Международна криза на свободата

В някои страни мерките са стигнали кресчендо на психопатията и тоталитаризма. Австрия ще налага глоби от 3600 евро и до година затвор на всеки, който откаже да се подложи на експерименталната инжекция:

Съобщението от Австрия, че ще въведе общ мандат за ваксина, дойде на 19 ноември – в същото време правителството реши да затвори страната, за да ограничи прилива на нови инфекции. Това блокиране трябва да приключи в неделя, въпреки че ограниченията за неваксинирани хора ще останат.

„Все още имаме задължение и необходимост да увеличим обхвата на ваксинацията, за да не преминаваме от блокиране към блокиране и през следващата година“, каза Каролин Едстадлер, министър на кабинета, отговарящ за конституционните въпроси.

„Все още има над милион австрийци, които не са

ваксинирани. Това е твърде много“,
добави тя. „Много ясно казвам, че
не искаме да наказваме хората,
които не са ваксинирани. Искаме да
ги привлечем, искаме да ги убедим
в тази ваксинация и искаме те да
покажат солидарност с всички, за
да можем да си върнем свободата.“

Седемдневният процент на
заразяване в страната намалю по
време на блокирането. В четвъртък
той възлиза на 432,6 нови случая на
100 000 жители, което е спад от над
1100 в деня, в който започна
блокирането.²⁰

Виждаме безспорното лицемерие на тази
държавна служителка, която дори отговаря
за конституционните въпроси на Австрия.
Имало милион австрийци, които не били
ваксинирани!? И какво от това? Защо
ваксинацията се е превърнала във
фиксация на тези власти, които уж се
грижат за хората? До степен, в която ще
налагат глоби и затвор за всеки, който не се
подложи на експерименталната генна
терапия, наречена за благозвучие
„ваксина“?²¹ Това е обявяване на война на

---

²⁰ <https://www.euronews.com/2021/12/10/austria-anti-vaxxers-will-be-hit-with-3-600-fine-for-refusing-covid-19-jab>.

²¹ LifeSite
(<https://www.lifesitenews.com/news/big-pharma-execs-gates-fauci-uk-officials-charged-with-crimes-against-humanity-in-international-court/>)

Big Pharma, Gates, Fauci, UK officials accused of crimes against humanity in complaint to

хората по дискриминационен признак –
тези, които отстояват основните си лични
права и човешко достойнство, са обявени
за врагове на австрийския режим. Станете
наши роби или ще бъдете третирани като
престъпници.

Урсула фон дер Лайен, председателка на
Европейската комисия, наскоро заяви, че
имало много останали ваксини и че
трябвало да се проведе дебат за
задължителното ваксиниране, защото 150
милиона европейци не били
ваксинирани.²² Скоро след това даде отбой,
защото психопатичната същност на
изказването ѝ не остана без отпор.²³

Не по-малко притеснителни, меко казано,
са диктаторските заявки за налагане на
ваксинация от представители на новото
българско правителство. Прясно избраният
премиер заяви, че първата му задача е
ваксинирането на населението и че няма
търпение да въведе дискриминационния и
противоконституционен „зелен

International court – LifeSite. Достъп:
18.12.2021 г.

²² <https://www.theguardian.com/world/2021/dec/01/eu-must-consider-mandatory-covid-jabs-says-von-der-leyn>.

²³ Урсула дава на заден за задължителната
ваксинация. Засега.

Списание Осем (съкратен линк:
<https://bit.ly/3sbwagO>)

ЕК няма да препоръча задължително
ваксиниране срещу COVID-19. Достъп:
18.12.2021 г.

сертификат“ в държавната администрация.^{24 25}

Елементи на механизма

В какво се състои диктатурата? Каква е причината за нейния успех? В заключение, да обобщим основните методи, които правят диктатура възможна.

Страх

На първо място, основанието, на което се приемат противозаконни и противоконституционни ограничения на правата на хората, е страхът за живота. Когато уплашиш хората, че ще умрат или че „яко ще мрат“, то тогава можеш да ги мотивираш за всякакви действия, за да запазят живота си. Още по-силно този механизъм се прилага успешно, ако има на разположение средства за постоянно внушаване и поддържане на този страх от смъртта. Да си припомним ежедневно рецитиране на смъртни случаи, които и до момента, с цялото надписване при приписването на дадена смърт на фамозния вирус, за почти две години е под 30 000 души за България. В процентно отношение това е по малко от половин процент и много по-малко от другите

---

²⁴ https://www.actualno.com/politics/kiril-petkov-pyrvi-prioritet-shte-e-vaksinacijata-sreshtu-covid-lichno-shte-se-zaema-s-tova-news_1675316.html. Достъп: 18.12.2021 г.

²⁵ <https://bntnews.bg/news/premierat-petkov-podpisa-zapovedta-za-zelen-sertifikat-v-ms-1178953news.html>. Достъп: 18.12.2021 г.

причини за смъртност в последните години.

Пропаганда

Огромните възможности на днешните медии да създават реалност, за съжаление, в случая са използвани именно за тази цел – за пропагандирането на една псевдоистина, която, дали целенасочено, дали поради желание за рейтинги, или поради елементарна неинформираност, усилено работи за „науката“, за това което им се спуска, за целите на собствениците на съответните медии и техните елитарни приятели. Моралното и законово задължение на медиите да информират обществото според Етичния кодекс на същите е последният стандарт, с който те биха се съобразили.

В основата обаче на пандемичната пропаганда стои централизираното ръководство на Световната здравна организация, която движи цялостната стратегия за възникването, разрастването и справянето с пандемията. Директивите на СЗО се възприемат безкритично и безропотно от националните държави.

Пари

Да не забравяме и този най-важен фактор при сглобяването на механизма на диктатурата. Без да можем да цитираме точен списък, всеки от нас знае за случаи, в които на най-ниско ниво са предлагани пари, за да бъде регистрирана дадена смърт като предизвикана от ковид-19. Последният такъв случай, който ми беше сведен, бе от жена от крайморски град,

загубила баща си. Постъпил в крайморски град в поликлиника с тромбоза, с отрицателен тест, но в хода на попълване на документи при престоя го записват с ковид. Жената протестира, променят записа. Но след преместването на човека в бургаска болница и неговата кончина, дъщеря му установява, че в епикриза като причина за смъртта отново фигурира ковид.

Знаем за огромните пари, които са резултат от въвеждането на неточния PCR тест, който продължава да бъде основа за квалифицирането на дадено лице като „заразен“ или „заразоносител“. Парите, които фармацевтичните компании правят от производството на ваксини, и договорите, които сключват с различни държави, също не са за пренебрегване. Траншовете за борба с епидемията и пандемията също може да се окажат сериозен стимул проблемът да не бъде решен прекалено бързо.²⁶

Религиозни общности

Един от подходите на световните играчи и елити, респективно и на държавата, когато иска да прокара някаква политическа линия, е да мобилизира религиозните общности в своя полза. В тази връзка група от религиозни общности бе обособена от

²⁶ ЕС отпусна 34 млрд. евро за борба с коронавируса в партньорски страни. Инвестор БГ.

<https://www.investor.bg/evropa/334/a/es-otpusna-34-mlrd-evro-za-borba-s-koronavirusa-v-partniorski-strani-335703/>

министърката на здравеопазването като един вид ударно духовно звено на целите на „ваксинацията“ с експериментални течения на целия български народ. Съобщение в социалните мрежи на Министерство на здравеопазването гласи:

МЗ и Националният съвет на религиозните общности в България започват съвместна работа за повишаване на осведомеността на обществото за ползите от ваксинацията срещу COVID-19.²⁷

Така постъпваха властите и по времето на комунизма, в който официалната българска православна църква беше издигната като народна църква, която спомага за реализирането на революционните идеали на трудещите се. Или някаква подобна безсмислица. Използването на религиозните общности, включително и на протестантски християнски такива, които са част Националният съвет на религиозните общности в България (НСРОБ), е тактика за внушаване на идеите на кесаря у Божия народ и приобщаването му към официалната идеология и партийна линия.

Потъпкване на личните права

Заличаването на индивидуалните човешки права в полза на раздут безличен колективизъм и грижа за здравето е в основата на пандемичния пандемониум. Неразбирането на това, че всъщност мерките и действията по политическото

²⁷ Публикация на МЗ от 23 декември 2021 г. в социалната мрежа Фейсбук.

използване на вируса за социално, а в случая и за генно инженерство, са незаконни, нелегитимно несъразмерни със заплахата, се дължи най-вече на поклонението пред държавата, бюрократите и политиците и на вярата в тяхната компетентност и добронамереност. Всъщност, хората са оставили правата си на държавата, като са счели, че тя се грижи за тях, а не Бог. Обожествяването по хуманистичен начин на държавата, предаването на всички грижи на властите, включително и грижата за здравето, води до предаване на човешката самоличност на един истински идол, който се конкурира с Бога на вселената.

Докато човек се опитва да се ориентира в бълващите страховити цифри и прогнози медии и официални лица, същият е забравил за правата си. Всъщност, за по-малко от две години на хората бяха отнети основни и конституционни права, като правото на неприкосновеност на личността, правото на недискриминация, правото на труд и икономическа независимост (произволното затваряне на търговски обекти и предприятия), правото на свободно придвижване, включително и чрез незаконно отнемане на свободата чрез „локдауни“, правото на събрания и сдружаване, правото на свободно изразяване на мнение, правото на свободно разпространение на информация, правото на съдебна защита от административен произвол, правото на неучастие в медицински експерименти без информация или против волята, чрез принуда, правото на неприкосновеност на

личността, правото на човешко достойнство; и дори може да се твърди, че е налице заплахата за правото на живот.

Постепенно пречупване на волята

Постепенното въвеждане на нови и нови мерки, на шокиране на хората с насилие (Австралия се превърна в континент затвор²⁸; в 85% ваксинирана Нидерландия въвеждат „локдаун“ и лишаване от свобода на цели групи хора;²⁹ в Австрия предвиждат затвор за всеки, който не се подложи на експерименталната инжекция), с поддържането на ирационалната страхова невроза, като се дават обещания, които на първо място са абсурдни – „ваксинирайте се и ще ви върнем правата, които сме ви отнели, въпреки че те са неотменими“ – волята на човека постепенно бива пречупвана. Настояването, че лъжата е истина, ако е подплатено с нужното постоянство, облаги или заплахи, в крайна сметка дава резултат. Волята на хората се пречупва и избират свободата на роба. Така идва утопията и абсурдите стават реалност. Съответно, убедените са готови за зверства.

---

²⁸ The 700 Club. POLICE STATE: Australians Mass Protest After Churches Raided, Moms Arrested, Citizen Snitches <https://youtu.be/yoWGDu6gyuQ>.

²⁹ Reuters. Dutch return to partial lockdown as COVID-19 cases soar. <https://www.reuters.com/world/europe/netherlands-impose-partial-lockdown-halt-covid-19-surge-media-2021-11-12/>.

Изходен път

В Новия завет четем как апостол Павел насърчава вярващите с това, че никой не е постигнат от изпитание, което не може да понесе. В милостта си Бог представя и „изходен път“. Дори да изглежда така, сякаш „никога няма да се върнем към нормалността“ в сегашната ситуация на медийно затъмнение, фармакологична алчност и опиянение от чрезмерна власт, по повод на една репетирана пандемия, следва да сме наясно, че въпреки пълното изолиране на богословската и християнска страна на въпроса от публичното тълкуване и разрешаване на пандемията (освен тези, които участват в сервилния про-държавен НСРОБ), Бог не е станал по малко суверенен или по-малко господар на историята и събитията, нито по-малко сърцеведец на страданието на хората.

Не можем да дадем някаква точна формула за изхода. Но следва да заявим общата посока на това, което предстои, и то не е в полза на потисничеството, заблудата, мрака и погубването на човешки живот, които сякаш ще надделеят над човечеството и доброто.

В публична реч в Милано, Италия, през ноември т. г., американският активист Робърт Ф. Кенеди младши, член на известната политическа фамилия Кенеди и борец срещу насилствената и манипулативна кампания на фармацевтичните гиганти, и в оценката на ситуацията в света, заяви следното:

Нито едно правителство в историята на човечеството не е сдало властта доброволно. През последните 20 месеца те ни отнеха правата и никога няма да ни ги върнат. Отнеха ни свободата на словото, затвориха църквите, отнеха справедливия съдебен процес срещу големите фармакомпании, независимо от недоброевестността им, тяхната безразсъдност и независимо от степента, в която са ви увредили. Не можете да съдите такава фирма. Отнеха ни правата на собственост: в Съединените щати затвориха един милион търговски обекта за цяла година, без никакви справедливи компенсации или процес. Отнеха ни правото да бъдем свободни от претърсвания и изземвания без съдебна заповед и от шпиониране от държавата. Това е глобален преврат срещу либералната демокрация по цялата планета. Всички тези права, които ни отнеха, тези държави твърдяха, че е временно: само две седмици и всичко ще свърши, а всъщност виждате какво се случва. Те ни отнеха всички тези права и никога няма да ги върнат. Освен ако не ги накараме.³⁰

---

³⁰ Речта е произнесена на 13 ноември, 2021 г. в Милано, Италия, според сайта chdeurope.org, на англ. – бел. авт.

Всъщност, не живеем в период, в който се случва нещо ново. Просто изпитанието е ново за нашето поколение, и може би е нов глобалният обхват на злото, чиято цел е покорство на фалшивия идол, а не на Истината.

Свободните общества коригират несправедливостта с публичен дебат, обществено несъгласие, съдебни дела. Понякога несправедливостта и напрежението между лъжата и истината се изострят и замъгляват дотолкова, че се стига до насилствени и въоръжени сблъсъци, революции и дори войни – граждански и международни.

В тази връзка един от отците на американската нация, Томас Джеферсън, заявява: „Дървото на свободата трябва да се освежава от време на време с кръвта на патриоти и тирани“.

В същото време обаче Джеферсън е невярващ скептик, деист, и човешката свобода за него е двуизмерна, някак независима от истинската свобода и съвършената духовна Истина. Последната се съдържа в съвършената свобода, поръсена с кръвта на Спасителя, Господ Исус Христос.³¹ И ако тази истинска свобода е такава, защото освобождава човека от най-страшните врагове – греха, страха и смъртта, то много често борбата за политическа свобода и човешко достойнство е вдъхновявана от тези, познали свободата на Христос като Негови ученици. Битката е не само политическа,

---

³¹ Ев. Иоан 8:32 – 34.

правна, етична и идеологическа. Тя е част от една велика космическа война между доброто и злото за душата на човека и бъдещето на народите.

Всяка тирания произхожда от нечестивата и зла природа на човека, който отхвърля Бога. Така и всяка победа над мрака и тиранията, произхожда от светлината на спасението и делото на Спасителя. В случая става дума и за победа над политизирането на страховете на хората и използването на един вирус за всяване на страх и контрол. Досега обаче никой не е успял да се наложи над истината на Евангелието и благата вест за спасение чрез Исус Христос. В мрака на абсурдите и произхождащите от тях жестокости, изходният път е истинската светлина на един живот, който е първи сред новородените от новия народ, новата раса, царското свещенство, което носи светлината на истинската промяна и на истинския, легитимен нов ред. Този нов човек не е трансхумания, чипиран, безполов и безродов индивид. Напротив, идващият век е на новия Адам,³² пръв сред много братя, чието царство вече е тук, а пълното му проявление, разкриване и слава предстоят. И в неговото управление няма място за абсурди, нито за зверства, а за покаяние и спасение или за страшно очакване за идващия справедлив Съд.

---

³² Първо послание на ап. Павел до коринтяните гл. 15:22, 45.

ЛИЧНА АКТИВНОСТ И ГРАЖДАНСКИ ИНИЦИАТИВИ

Николай Кочев

Живеем в много предизвикателни времена. Кризата с коронавируса по един безпрецедентен начин конфронтира хората в личен, битов, психологически, икономически, културен, екзистенциален и духовен план. Тази конфронтация ни подтиква към въпроси, които иначе рядко бихме си задали: Защо толкова лесно колабира „демократичното общество“?; Защо лесно губим свободата си?; Защо ни се случва това?; Трайни ли са тези процеси?; Защо?... Задаването на въпроси е знак, че не сме напълно заспали. Вътре, в дълбините на душата, човек търси отговори, но жестоките реалности на съвременното потискат тези процеси и ние ги погребваме дълбоко, откъсваме се от собственото си аз и не знаем кои сме. В режим „оцеляване“ се лутаме между

битовите и екзистенциалните слоеве на кризата. Ако сме достатъчно честни, ще си признаем, че кризата с коронавируса изяви нещо страшно, което във времена на спокойствие лесно замитахме под килима. Кризата показва наличието на голяма тъмнина в човешките сърца. Джеси Пен-Луис отбелязва, че един от най-силните инструменти на силите на тъмнината срещу човека е собствената му пасивност в определени факултети (подразделения) на човешката личност.³³ Наличието на тъмнина винаги е свързано с пасивност в различни области на човешкия живот. За да се търсят адекватни отговори на екзистенциалните и практичните социално-битови въпроси, е важно те да се разглеждат в парадигмата „активност–пасивност на личността“. В настоящата статия се дискутира личната активност в контекста на гражданските инициативи, специфично за времето, в което живеем.

Активност и пасивност на личността

Човешката личност е сътворена по уникален и неповторим Божий дизайн. Този океан от тайни поражда особен респект пред Твореца у всеки, който не е притъпил сетивата си. Разгадаването на тези тайни е голямо предизвикателство. Чрез практичен опит и чрез Светото писание са разпознати множество факултети (подразделения с различни функции) на човешката личност: дух, ум, разум, логика, емоции, критичното

³³ Jessie Penn-Lewis, Evan Roberts, War on the Saints, CLC Publishing, 1993.

мислене, съвест, воля, памет, въображение, творчески способности, интуиция и т.н. Основна характеристика на съвременния човек в ерата на постпостмодернизма е пасивност в почти всички изброени области на човешката личност. Организацията на бита и модерните професии водят към пасивност. Видимо човек е свръхактивен и претоварен, но вътрешно, факултетите на личността са затлачени, закърнели или парализирани, с изключение на някои способности и умения, нужни за професионалната реализация и непосредственото оцеляване. Преди всичко, пасивността е личен избор, а културната и технологична революция имат катализиращ ефект за парализирането на обществото. Пасивността е врата за навлизането на духовна отрова, която засяга многобройни области от човешкия живот. Държавната машина третира всички граждани като индивиди, а не като уникални личности. Основна характеристика на индивида е пасивност, докато силната личност е активна. Именно тази реалност на общество, изградено предимно от пасивни индивиди, се изяви по време на кризата с ковид-19 или може би е предпоставка за тази криза.

Лична перспектива към кризата с корона вируса

Личностно-психологическите аспекти на пасивния човек имат последствия в цялото ни битие (за повече подробности вижте статията „Бъди активен“ в рубриката „Актуално“ от уебсайта „Свобода за

всеки“³⁴). Вътрешната пасивност на хората ги прави податливи на лъжливи и самозаблудителни послания, които изплуваха в медиите и социалните мрежи. Специфично в контекста на ковид-19 се натрапи мантра в обществото, че пандемията с коронавируса е основна причина за кризите в личен, битов или професионален план. Политическите решения и мерките, свързани с коронавируса, предизвикаха много затруднения в социален и икономически аспект. Тези фактори обаче не са основната причина за кризите, но са ускоряващи фактори и може би за доста хора са „капката, която преля чашата“. Оправданието с коронавируса е удобно за хора, които са взимали поредица от грешни решения, били са безотговорни и пасивни за дълго време. Например, ако човек е изтеглил неразумно ипотечен кредит, полакомил се е за най-последен модел скъп телефон и нова луксозна кола на лизинг, неговото финансово състояние е било на ръба в продължение на години. Въпрос на време е било някакво сътресение да „обърне каручката“. Кризата с коронавируса ли е истинският виновник, или неразумното финансово планиране и лакомията? Кризата с коронавируса катализира вътрешно-психологическите проблеми, домашното насилие, различни форми на бягство от реалността (ескейпизъм) и пристрастяване, които на свой ред водят до по-голяма пасивност и

---

³⁴ Николай Кочев, „Бъди активен“, 22 ноември 2021, блог „Свобода за всеки“ (<https://svobodazavseki.com/>).

блокиране на личността. Така се изявиха чудовищните измерения на манталитета на материализъм, егоизма и сгрешените основи на съвременното демократично общество, пропито с фалш и неолиберални идеи, готово да изтъргува свободата си за повече „сигурност“. Наистина, много бизнеси бяха ударени, но трябва и честно да си признаем, че в редица области на съвременното общество, като спорт, култура, туризъм, медии, интернет и развлекателна индустрия, масово се печели от активности, в които има много суета и са в ущърб на финансовото, психическото, физическото и духовното здраве на „клиентите“. Отнемането на свободата е още по-сериозен проблем от затварянето на бизнеси. Проблемът със свободата е всъщност един вид генезис за другите проблеми. Сякаш личната конфронтация на хората доведе до много блокажи и проблемът с отнемането на свободата отстъпи на заден план, избутан от мисълта за непосредственото оцеляване и въпросите за сигурността. В търсене на изходен път, цялото общество се обърна към една от бързо разпространяващите се „религии“ през последния век – култът към науката.

Провалът на научността и комплексът на експертността

В медиите постоянно се натяква посланието: „Ние трябва повече да вярваме на науката!“. Около нас има билбордове с лицата на известни учени и обществени личности, окичени на реверите с послание: „Аз вярвам в науката! Вярвайте

във ваксините!“ Тези билбордове са платени с парите на данъкоплатеца, без да е питан („експертите“ вече са преценили, че това е „полезно“ за обществото). В статията „Наука или идеология“³⁵ подробно е описан процесът на идеологизиране на науката и издигането ѝ в култ. Този процес стана по-ярко видим през последните две години в контекста на борбата с коронавируса. Безспорно обществото се нуждае от истинска наука и качествени, морални и безкомпромисни учени. За съжаление, по време на пандемията ние виждаме резултатите от дълъг, систематичен и подмолен процес на идеологизиране на автентичния научен метод и „отвличане“ на науката от политици, журналисти, законодатели и бизнеси. Злоупотребата с науката се осъществява с пълното съдействие на учените, които биват манипулирани, сплашени или лесно подкупени посредством финансиране с държавни грантове. Идеологизирането на науката е пряк резултат от пасивността на гилдията на учените и интелектуалците, за които е много трудно да направят личен избор извън мейнстрийм парадигмите и статуквото, поставено от експертите. В съвременната цивилизация се издига в култ „експертността“. Експертът в дадена област е ментор, съветник, „гуру“, крайна инстанция и малък „бог“, който дефинира и решава всичко за съответния ресор. От

---

³⁵ Атанас Терзийски, Николай Кочев, „Наука и религия“, електронно списание „Свобода за всеки“, брой 57, юли 2021, Свободно и критично мислещо общество.

хората не се очаква да мислят и действат извън рамките, заложи от „експертите“, а като се отнема повече свобода, се стимулира повече пасивност в един омагьосан кръг. Раждат се нови, модерни форми на робството.

Медицинският фашизъм се развива въз основа на култа към „експертността“. При крайната форма на медицинския фашизъм, лекарите и експертите от системата тотално отнемат свободата на гражданите да вземат решения в областта на медицината и собственото си здраве под благовидния предлог, че „системата знае“ по-добре как да се грижи за гражданина пациент. Ярък пример за медицински фашизъм от последните две години, разбира се, е насилственото „доброволно“ ваксиниране срещу коронавирус и производите при налагането на локдаун и на зелените сертификати. Това са крайни прояви, но пътят към тях преминава през прогресивно отнемане на отговорността и инициативността на отделните граждани. Лекарите се дразнят, ако пациентът е твърде активен, любопитен и търси второ експертно мнение. Подмолно се налага нетърпимост и неприязън към съблюдаването на основни пациентски права, като се внушава, че едва ли не тези пациентски права са нещо зло, което пречи на експертите да си вършат работата. В контекста на отношенията лекар–пациент, проблемът не е толкова в злоупотребата от страна на лекарите, колкото в пасивността на хората, които не поемат лична отговорност активно да се грижат за

собственото си здраве. Така, „пациентът“ остава пасивен, губейки от свободата си, а на „лекарите експерти“ се делегира повече власт и те влизат в ролята на „спасителите“. Ако тази тенденция се задълбочи достатъчно, на голяма скала се стимулира медицински фашизъм.

Пасивността в контекста на гражданските инициативи

При опитите да разберем и анализираме процесите в съвременните общества е нужно да се вземе в предвид „принципът на пасивността“, който се вплита с народо-психологическите особености. В своята известна книга „Психология на тълпите“³⁶ Густав Льобон анализира различни групи хора, които без изключение проявяват негативните характеристики на тълпата. Льобон третира като „тълпа“ не само уличните прояви, но на практика всяка група от хора, в това число парламентарно заседание или група съдебни заседатели. Според Льобон, типични за тълпите са липсата на разум, липсата на критично мислене, липсата на съвест и морал, фанатичното следване на идея или лидери, лесното манипулиране и подвеждане чрез лозунги, бързото подтикване към зверства или геройства. Може да се забележи, че една водеща нишка в психологията на тълпите е пасивността на отделните хора и превръщането им от личности в индивиди, т.е. хората се превръщат в гравивни елементи на „нещо по-голямо“ – тълпата,

³⁶ Густав Льобон, „Психология на тълпите“, издателство Асеновци, 2018.

която проявява свойства, незабелязани преди това в отделните индивиди. Голяма част от тезите на Лъобон са изведени от наблюдения на тълпите по времето на „великата“ френска революция. В следващите секции от статията се дискутират аналогични принципи за пасивността в контекста на процеси, резултат от протичащата вече десетилетия културна революция, съчетани с ефекта на пандемията. Принципът на пасивността е важен слой за разбирането на обществените нагласи и поведение.

Тъжен пример с Германия и аналогия със съвременното

Историята на германския народ непосредствено преди и по времето на Хитлер е поучителна и същевременно много тъжна. Въпреки високата си култура, интелигентност, дисциплинираност и набожност, гарнирани с плеяда от гении и таланти във всяка сфера на човешкото битие, германците за един кратък период от време загубват всичките си демократични и граждански права, като те сами си избират Хитлер за владетел и му делегират цялата власт. Резултатът от Втората световна война е трагичен – около 70 милиона жертви. Външните успехи на хората от германската индустриална машина и дисциплинираната армия контрастират с вътрешната пасивност на хората и липсата на ефективна съпротива срещу зверствата на нацисткия режим. Да маршируваш като безмозъчно зомби в армията, да участваш в студентските младежки клубове „Хитлерюгенд“, да

слушаш лекции по физика от самия Алберт Айнщайн или да отидеш на неделно богослужение, за да си измиеш съвестта, не прави човека активна личност. Мартин Нимьолер е един от малцината, съпротивили се открито на Хитлер, за което той плаща висока цена, бивайки изпратен в концлагер. Нимьолер е преминал от единия край на социалната среда като командир на подводница в германската армия и стига до свещеническо поприще в църквата. Той е чудесен пример, че не позицията и обкръжението определят нашата активност, а преди всичко това е личен избор. Мартин Нимьолер по уникален начин описва трагедията от пасивността на човеците в своето известно стихотворение:

Когато нацистите дойдоха за комунистите, аз мълчах; не бях комунист.

Когато дойдоха за социалдемократите, аз мълчах; не бях социалдемократ.

Когато дойдоха за тези от профсъюзите, аз мълчах; не членувах в профсъюз.

Когато дойдоха за евреите, аз мълчах; не бях евреин.

Когато дойдоха за мен – вече нямаше кой да говори.

Специалистът по история на науката Гералд Холтън описва как германските професори „не са изказали нито един, дори минимален, протест“ срещу уволнението на Алберт Айнщайн и хиляди други университетски преподаватели, чиито имена буквално са били изличени от списъчния състав на университетите по време на режима на Хитлер.³⁷ Навярно една част от академичната общност е била убедена, че това, което нацистите правят, е правилно, а друга част е била заплашена, пасивна и парализирана. Крайният резултат обаче е налице.

Това, което е доста обезпокоително днес в контекста на ковид-19, е откриването на много паралели между обществото в Германия по времето на Хитлер и настоящата пасивност на западната цивилизация. На много места по света хората масово одобряват и приемат ограничителните мерки и зелените сертификати. Сложат разсъждения относно грижата за здравето, „контрола на риска“ и предприемането на адекватни мерки е резонен и напълно валиден, но не е единствен слой в цялата картина и не може да потуши други по-важни духовни концепции, като свобода, битие и съществуване в социум, лична отговорност, екзистенциалност, духовност.

---

³⁷ Holton, Gerald (April 1984). "The migration of physicists to the United States". *Bulletin of the Atomic Scientists*. Educational Foundation for Nuclear Science. 40 (4): 18–24. Bibcode:1984BuAtS..40d..18H. doi:10.1080/00963402.1984.11459207.

Властимащите знаят, че ако се установи пасивност в хората, те ще имат перфектните части за държавната машина и среда за установяване на диктатура.

Днес стихотворението на Нимьолер може да се перифразира:

Когато въведоха задължителна
ваксинация за медиците, аз мълчах;
не бях медицинско лице.

Когато въведоха зеления
сертификат за хотелиерите, аз
мълчах; не бях хотелиер.

Когато въведоха зеления
сертификат за фитнесите, аз
мълчах; не ходя на фитнес.

...

За съжаление, тази перифраза не е само хитроумна закачка, но описва реалността на лукаво и подмолно раздиране на тъканта на обществото. Чрез всяването на паника и постоянно медийно облъчване се прилага принципът „разделяй и владей“, но почвата за действието на този принцип е нашата пасивност, страх и егоизъм.

Някои от протестиращите ресторантиери в България не поискаха да се отмени зеленият сертификат, но да се въведе за всички хора в страната. Ако може и на „Вуте да му е зле“, та да вземе и той да се

ваксинира, „барем дойде в моята кръчма“. Това е абсурдна логика, плод на принципа „разделяй и владей“, но явно дава резултати по целия свят. Ресторантьорите очевидно не са толкова загрижени за здравето на хората, а за собственото си оцеляване (за последното не можем да ги укоряваме – те не са министерство на здравеопазването или СЗО), но за съжаление по този начин биват използвани от тоталитарната машина. По повод на дискриминационните зелени сертификати в българския контекст изплува един лицемерен призив да „спазваме правилата“. Ние като общество нарушаваме по-фундаментални закони и елементарни човешки правила, но сега някои се сепнаха да са „стриктни“ относно една спорна мярка. Наблюдава се умопомрачително настройване на ваксинирани срещу неваксинирани, както и обратното, без рационално обяснение на тази конфронтация, при условие че ваксинирането уж е доброволно.

Принципът „разделяй и владей“ добре сработва в общество, което вече е заразено с културата на заличаването (cancel culture). Тази култура подмолно е изградила пагубни за социума рефлексии. С лесна ръка се премахват здравословни консервативни граници и се налагат нови разделителни линии, раздиращи тъканта на социума. Индивидите от 21-ви век лесно се заслепяват от гордост, егоизъм и фанатично вкопчване в мирогледи с неолиберален, антихристиянски и фашистки уклон, които бързо блокират критичното мислене и повечето факултети

на личността. С готовност жертваме свободата на някой друг заради нашия комфорт. В момента, ако някой няма зелен сертификат, той бива „заличаван“ от различни социални и битови структури (степената и обхвата на заличаване варират в различните страни). Културата на заличаването се превръща в основен инструмент за насилствена ваксинация на хора, които по една или друга причина не желаят да се ваксинират. Културата на заличаването е „тежката артилерия“, след като доводите на научния метод, медийната пропаганда, подкупите с „бонуси“ и заплахите не са сработили. По същество, съвременната култура на изличаване, в различните си разновидности, е психологически и икономически холокост над човешката личност.

Бунтът и протестите

Когато се пробуждат, една от първите реакции на хората е да протестира и да се вдигнат на бунт. Важно е дали протестите произтичат от проактивна позиция или е реакция в стил „ножът е опрял до кокала“ и няма повече накъде, но все пак „искаме намаляване на щетите“ и „ако може да си запазим комфорта“. Питаме се защо на някои места големите протести не дават плодове. За всеки отделен казус има много фактори и причинно-следствени връзки. Падането на хората под робство е свързано с липсата на истинска активност. Когато не се дава същественост на нещата, протестът е „отбиване на номер“ и „отчитане на гражданския дълг“, но сърцата са вързани в

материализъм.

Хората в тежки социални ситуации са искрени в любовта към своите близки. Много от действията им са продиктувани от отчаяние, което обаче не ги прави непременно продуктивни. Грешката, което се допуска от хората в тяхното отчаяние, неразбиране, егоизъм или пасивност, е да се търси помощ от държавни институции с упование и „обожаване“ на държавата. Мотивите на служителите от институциите не са любов (може би с някои изключения), но по-скоро искат да се „отърват“ от проблема и досадните протестиращи. Така се овластяват хора, които по дефиниция нямат любов и не са предназначени да дават грижа и любов. Според християнския мироглед, Бог е любов,³⁸ а практически любовта се проявява в близки взаимоотношения между хората, сътворени по образ Божий.

Борбата

Физическата борба с оръжие срещу пропагандата и манипулацията на съвременните идеологии не е ефективно средство. Това по-скоро би било компенсаторна и закъсняла активност, с липсващо разбиране какво точно се случва. Революциите с оръжия са в отминалите сезони. По времето на „великата“ октомврийска социалистическа революция в Русия физически са били унищожени милиони хора от интелигенцията,

---

³⁸ Първо послание на апостол Йоан, глава 4, стих 16.

духовенството, елита, офицерите, предприемачите – на практика всички, които активно са използвали факултетите на човешката личност. Вече близо век тече културна, ментална и „сърдечна“ революция в западното общество, която се води с други видове оръжия – нематериалните оръжия на пропаганда, прокарване на мирогледи чрез манипулативни закони, промиване на мозъци и подмолно създаване на пасивни човеци-зомбита. Трябва да се отбележи, че културната революция протича паралелно с етапите на индустриалната революция, достигаща върхове в изкуствения интелект, био- и нанотехнологиите.

Културната и индустриалните революции взаимно се катализират и проникват една в друга. Интелигенцията е ключов фактор в тези нови революции. Ако помним добре, в миналото се е осъществило умопомрачително премахване на интелигенцията, буквално чрез физическо унищожение. В настоящата културна революция, интелигенцията също е „премахната“, но по един фин и лукав начин – настоящата „интелигенция“ е направена пасивна и е близо до изчезване. Истинската интелигенция е заменена с фалшива, бездуховна, опортюнистически настроена и парализирана такава, робуваща на комплекса на „експертността“. Физическите средства за борба са били критично важни при добре познатите революции от миналото, а понастоящем биха имали някаква полза само по отношение на възпиране и превенция (всеки се надява да не се налага да ги

преживяваме). Ако искаме да си възвърнем завзетата територия, предадена най-вече чрез пасивността ни, ефективният начин да се противопоставим е да разберем кои са адекватните оръжия в културната революция.

Ключов елемент в борбата е опомнянето на хората, за да станат активни личности и да функционират в дадените им от Твореца способности и факултети на личността. Нужно е духовно събуждане и просвещение. Бунтът срещу управниците понякога е инструмент на отчаянието или крайна мярка в последните етапи на поредица от неадекватни действия и пропуснати възможности, плод на пасивността. Всъщност е трудно човек да се разбунтува срещу идола „държава“, преди да е осъзнал, че това е идол. При добро стечение на обстоятелствата, бунтът е ограничаване на бедствието или възпиращ фактор за голяма катастрофа. Манталитетът на „бунтарското мислене“ е подвеждащ, защото може да издигне в култ бунта като „велик инструмент“ за действие, а бунтът не е такъв велик инструмент (е, може да се утешим, че все пак е някакъв „инструмент“). Римската власт от първи век искала да освободи Исус Христос, за да нямам неприятности, но бунтарски настроената тълпа избрала бунтаря Варава да бъде освободен, а Исус – разпънат.³⁹ Манталитетът на „бунта“ е бил използван като инструмент за разпъването на самия

---

³⁹ Светото евангелие според Матей, глава 27, стихове 20-21.

Исус Христос.

Някои „бунтари“ показват удивителна „избирателна способност“ – бунтуват се само когато им отърва. Вътрешната пасивност на хората е предпоставка за ниска ефективност и дори контрапродуктивност на протестните действия. В контекста на последните 30 години от прехода в България, многократно сме били свидетели как искрени и спонтанни протести биват „отвлечени“ и използвани за точно обратните каузи впоследствие.

Духовни измерения на пасивността

Най-големият бунт, който изпитваме, е срещу нас самите, срещу нашата греховност, срещу нашето мизерно състояние и агония, както и срещу страданията и изпитанията в живота, защото осъзнаваме, че ще ни коства усилие, лична отговорност и активност, за да променим ситуацията си. Бунтът в нас е неосъзнат вик и стенание на душите ни за освобождение от жестоката реалност на падналия свят, в който живеем, и задълбочаващите се процеси на разпад, които в голяма степен са следствие на тоталната пасивност на подразделенията на личността. Без вяра в Бог, човек би изпаднал в ни依лизъм, груб материализъм и вариращи жестоки форми на оцеляване. „Оцеляват най-приспособените“ е научно-религиозната мантра и сякаш се потвърждава от новите мутации на коронавируса, които напук на човешките усилия се приспособяват и пробиват през

„великите“ постижения на науката. Сравняване на поведението на хората, като висши създания, с вирус е принципна грешка, която идеологически се прокарва и хората наистина заприличват в поведението си на „вирус“. Отделени от Бог ставаме изобретателни в откриването на абсурдни начини за справяне с кризите, тъй като ни липсва котва и нещо стабилно, за което да се хванем посред вилнеещата буря на живота.

„Манталитетът на жертвата“ е първи приятел на пасивната личност. Изведнъж всички станаха жертва на пандемията и по „мистичен“ начин отговорността за нашия мързел, некомпетентност, грешни решения, лакомия, набутване с кредити и неадекватни бизнес стратегии изчезна. Също така изчезна и отговорността за личното здраве, абсурдния нездравословен начин на живот, неефективната и корумпирана здравна система, влошения здравен статус на нацията и принципно високата смъртност в България. Масово се пропагандира посланието, че коронавируса е виновен за всичко това, а пък ние лесно се поддадохме на лъжата, защото така ни отърва.

Глобалната икономическа криза и нейната тежест са реални. Не по-малко зло е заблудата, че винаги някой друг или системата ни е виновна. Кризата с коронавируса не е причината за влошаването на ситуацията на повечето хора, но е катализиращ елемент, който извежда наяве нестабилните основни на

много бизнес парадигми, икономически теории, идеологии, манталитети и начина на съществуване в съвременния бит. Първопричината за нашите проблеми има духовен корен. Реалността на тъмнината в нас самите е ужасяваща и парализираща, освен ако не я конфронтираме с истината за Исус Христос, който е единственият изходен път за излизане от мрака чрез надеждата за възкресението.

Ние, хората, допускаме две големи грешки – две крайности: (1) опитваме се с наши собствени сили и активности, без Божията помощ, да конфронтираме ужасния мрак и греховност вътре в човека; (2) изпадаме в пасивност, униние, безнадеждност и парализа.

И двата подхода водят към повече фашизъм и диктатура. При сценарий (1) имаме грешната активност, която обикновено гордо е фокусирана в „интелектуалните“ факултети на човешката личност, а като цяло човек пак е доста пасивен. Така овластяваме експертите и новите месии, които ще ни избавят от епидемията. В борбата ни за оцеляване подкрепяме абсурдни нехристиянски идеологии и с лека ръка сме готови да продадем свободата си. При сценарий (2), дори да осъзнаваме някои истини, сме парализирани да се съпротивим на настъпващия фашизъм. Има всякакви хибридни състояния между (1) и (2), които се проявяват под формата на общество, пропито с егоизъм и материализъм, което изобретява всевъзможни начини за оцеляване.

Пандемията с коронавируса изяви агонията и засили вътрешната пасивност на обществото. Излязоха наяве тлеещи духовни процеси. Те не са нещо ново, което се е появило заради пандемията. Духовното състояние на обществото е съществуваща реалност още от времето на грехопадението на първите човеци. Днес ние жънем специфични плодове в контекста на „великите“ технологични и културни революции, преминаващи през модернизъм, постмодернизъм и пост-постмодернизъм, устремени към „светлия“ трансхуманизъм и опит за тотално предефиниране на човечността в пълен разрез с дизайна на Твореца.

Заклучение

Личната пасивност се проявява като слаба духовна имунна система, която позволява поражения на обществото от тежки духовни „вируси“ като: култура на заличаването, разделение, омраза, екзистенциална празнота и мрак. Всяка криза дава и големи възможности. Кризата с коронавируса не прави изключение. Нужно е обаче честно да признаем пасивността си в много области от нашия живот и да се покаем – т.е. да обърнем цялата си личност в правилната посока, за да сме активни. Когато тръгнем в правилната посока, ще има съпротива и борба, вероятно ще се разбунтуваме срещу много неща. Нека да внимаваме за „манталитета на бунта“, за да не „разпънем“ грешния човек, или да накажем себе си. Преди да протестираме срещу някой друг, първо трябва да

протестираме срещу собствената си пасивност, иначе борбата ни ще бъде без духовни корени, а резултатите – под въпрос.

Истинската свобода е следствие на промяна, осъществявана отвътре навън. Всеки миг от живота, ситуация и предизвикателство предоставят възможност да сме активни, да изберем доброто, правдата и истината, да се развиваме, да излезем от мързела, егоизма и своята зона на комфорт. Нека бъдем активни. Нека не пропиляваме тези скъпоценни шансове, дадени от Бог за всеки в отреденото време на земния ни живот.

КОВИД ПАНДЕМИЯТА – ТЕАТЪР НА АБСУРДА С ДРАМАТИЧНИ ПОСЛЕДИЦИ ЗА ПУБЛИКАТА

Явор Костов

Светът се промени до неузнаваемост през последните две години, а вятърът на тази промяна като че ли има всички показатели да прерасне до ниво на ураган от категория 5 по [скалата на Сафир-Симпсън](#)⁴⁰. Предприетите от страна на Световната здравна организация (СЗО) и от голяма част от държавните лидери мерки за овладяване на т.нар. ковид пандемия са на път да отвеят и унищожат

⁴⁰ <https://bg.history-hub.com/kakvo-predstavlyava-skalata-na-safir-simpsn>.

основните човешки права и свободи, без които демокрацията като форма на управление няма как да функционира.

Противопоставянето на правото на живот срещу другите основни права е представено като неоспорим рационален и научно обоснован довод (според субективните критерии на СЗО) за справяне с бързото разпространение на вируса. Основанията на управляващите за налагане на масови ограничения на правата на населението по света обаче не издържат на по-внимателно вглеждане в проблематиката. Срещу бъдещите основателно съмнение аргументи за повсеместно ограничаване на хората с цел преодоляване на поредната ковид грипна вълна се изправя здравата логика на огромен брой лекари, общественици и обикновени граждани – логика, основаваща се на хилядолетните общочовешки и християнски ценности.

С всеки изминал ден се засилва усещането, че наблюдаваме една абсурдна пиеса, в която здравият разум отсъства. Развитието на сюжета, който се разиграва пред очите ни, все повече подсказва на нас, зрителите, които, за съжаление, активно биваме въвлечени в тази нелепа ковид постановка, че финалът на пиесата има всички основания да се окаже драматично трагичен. Управленските опити за задължително ваксиниране на цялото население на планетата, налагането на дискриминационния зелен сертификат, изискването за носене на маски,

подлагането на болезнени тестове при пътуване и др. без съмнение демонстрират, че скоро предстои съдбоносната закономерна развръзка на иначе парадоксалната фабула.

Сравнението между начина за справяне с ковид кризата и предполагаем сюжет, взет от жанра „театър на абсурда“, всъщност съвсем не е лишено от смисъл. Случващото се на обществено-политическата сцена е толкова нелогично и така нелепо, че изглежда сякаш нереално. Политическите персонажи постъпват и взимат лишени от здрав разум решения, тласкащи света към безпрецедентно разделение и неминуем безпорядък, точно като в абсурдна пиеса, в която наблюдаваме бездушието на главните действащи лица, безсмислието на диалозите, нереалността на обстановката, хаоса в събитията, бъркотията от факти, герои и действия.

[Театърът на абсурда](#)⁴¹ възниква около средата на 20-ти век (макар да получава названието се едва през 1962 г. от родения

⁴¹ <https://bg.puntomarinero.com/what-is-the-theater-of/>

в Унгария британски драматург Мартин Еслин), но опити за създаване на подобно направление в театралното изкуство се забелязват в Русия още през средата на 30-те години. Това е период в историята на света, който дълбоко е белязан от появата и възхода на бруталните идеологии комунизъм и националсоциализъм; удавен е в кръвта на милиони в поредната кървава война; носител е на неизразимо душевно страдание от загубата на близки; завъртян е във вихъра на обществено-политически промени и икономически предизвикателства, случващи се с бесни темпове. Тези, а и не малко други фактори предизвикват криза в ценностната система на много хора. Това е свят на трансформация, на несигурност, на неизлекувана болка, на търсене на посоката. Животът сякаш спира да следва добре установената от хилядолетия последователност и се превръща в низ от необясними, нелогични, лишени от значимост случайности.

В такава среда писателите абсурдисти правят опит да уловят духа на времето и да предадат превратността на историческия момент с изразните средства на абсурдните сюжети, които създават. Новият жанр, макар и провокативен, намира все повече приемане и открива своето място на театралните сцени в Европа и отвъд границите на Стария континент. Самюъл Бекет, Йожен Йонеско, Харолд Пинтър, Артюр Адамов са няколко от знаковите имена, които проправят пътя на новаторското направление от авангардното

театрално изкуство, познато като „театър на абсурда“.

Светът в пиесите на абсурдистите изглежда объркан, нелеп и изпълнен с парадокси, но понякога скритите послания в този нереален свят могат да бъдат разбрани кристално ясно, защото с неподозирана точност пронизват душата на зрителя със своята актуалност и истинност. Такъв е случаят с творбата на Йожен Йонеско „Носорози“.

За нуждите на настоящата статия нека набързо се запознаем със сюжета на пиесата чрез един коментар на журналиста Петър Волгин. В [публикация на сайта на БНР](#)⁴² от 21.11.2017 г. можем да прочетем следното за историята с носорозите на Йонеско:

На тях е посветена една от най-силните пиеси на Йожен Йонеско, френски писател-абсурдист от румънски произход. Накратко съдържанието. В малко, съвсем обикновено градче, внезапно започват да се появяват носорози. Първоначално гражданите са стреснати и недоумяващи. Някои дори отказват да повярват на разказите за появилите се отникъде носорози. Нещата обаче бързо се променят. Един по един жителите на града започват да се превръщат в носорози и да забравят всичко

---

⁴² <https://bnr.bg/post/100899114/petar-volgin-za-nosorozite-i-lichnoto-mnenie>.

човешко. Единственият, който се съпротивлява на масовата трансформация, е Беранже. Той не се смята нито за особено умен, нито за особено проникателен и в никакъв случай не е гений. Единственото, което иска, е да запази човешкото в себе си. Обикновено тази пиеса на Йонеско се възприема като метафора на зараждащия се националсоциализъм и изобщо на онези идеологии, които заличават различията между хората и ги превръщат в стадо.

Чрез нестандартния си разказ [Йонеско разкрива нещо съкровено](#) – собствената си неприязън към идеологиите, които смазват възможността човек да живее свободно. Хората спират да бъдат хора и се превръщат в тромави, непохватни, еднакво изглеждащи носорози. Светът се променя до неузнаваемост, а в средата на носорозите съществуването на обикновения човек е поставено под въпрос. Обикновеният човек е уязвим, защото съвсем лесно може да бъде смазан под тежестта на огромните животни или самият той да се превърне в грамадно сиво същество със страховит рог на мястото на носа си.

Много впечатляващо е развитието на абсурдните характери в пиесата. В началото на пиесата присъствието на носорозите в обществото на хората буди недоумение, в средата героите, озадачени, обсъждат необяснимото увеличение на

броя на огромните твари, докато в края се оказва, че дори най-близкият човек на главния персонаж Беранже заявява, че носорозите са достойни за уважение и доброволно отива да се превърне в един от тях.

И тук е момента да се върнем към идеята, че сравнението между поведението на т.нар. световен елит по повод справянето с ковид кризата и точно този сюжет, взет от жанра „театър на абсурда“, изобщо не е лишено от смисъл. Къде всъщност е приликата между театралния абсурд и реалния му „близък“?

Независимо че в своята творба Йонеско не набляга на причината за радикалната трансформация на обществото, можем да открием сходство между авторската измислица и настоящата ковид действителност във факта, че и днес живеем в свят на подобни опити всеки човек да бъде видоизменен чрез насилие над съвестта му. Реалността сякаш се е преобразила в един абсурден свят – свят, подобен на онзи, който мотивира френския писател от румънски произход да създаде знаменателната си творба. Абсурден свят на привидно медицинска, политически дирижирана диктатура.

Сценаристите на този абсурден свят се стремят да формират ново общество, в което „носорозите“, изпълняващи волята на авторите си, са за предпочитане пред хората, които искат да запазят индивидуалността си и не са съгласни да се превърнат в безлична сива маса. Както в

пиесата на Йонеско, на сцената на абсурдния театър, разиграващ се пред очите ни, сюжет и герои постепенно се променят, за да стане ясно накрая, че замисълът на творбата е в сегашния свят да няма място за хора, а само за еднотипни носорози.

Политически дирижираната привидно медицинска диктатура, или иначе казано – „носоризирането“ на населението, прозира в изискването на управниците за зелен сертификат, който връща сегрегацията, позната ни от времето на фашизма и комунизма; в принудата народите по света да бъдат инжектирани с една експериментална течност, която някои високопоставени носорози наричат „ваксина“, но не е; в натиска на хората да им бъдат поставени рогове на лицата, пардон – маски и т.н.

Все пак трябва да признаем, че въображението на Йонеско е доста ограничено в сравнение с това на съвременните драматурзи на политическия абсурд с медицински привкус, познат ни като „световна ковид пандемия“. Румънско-френският творец е лаик в сравнение с италианските власти, които, за да засилят натиска върху обществото в Италия за по-бърза еволюция от хора в носорози, стигат до заключението, че налагането на позорния документ „зелен сертификат“ на все по-малко оставащите хора не е достатъчен акт за предизвикване на трансформацията. Затова в „гениалните“ им глави се ражда идеята за ново изискване към населението. Изискване за

[супер зелен сертификат](#).⁴³ Звучи ли абсурдно? Да. Нали затова говорим за театър на абсурда.

В името на справедливостта трябва да признаем, че превръщането на хората в „ковид носорози“ следва някаква логика. Частица от тази логика можем да доловим в постепенното увеличаване на натиска, предназначен за това трансформацията от човек в носорог да стане по-безболезнена. По-незабележима. Нека накратко си спомним как се случи това. Много просто. Чрез лавината от информационна дезинформация, маскирана с мантрата „специалистите казаха“. Тази лавина накара немалко колебаещи се да направят съдбоносния избор да се доверят на някой, който не заслужава доверие, и доброволно да се превърнат в онова едро животно, което дължи наименованието си на необичайния си нос, завършващ с рог.

В този смисъл, ако не забравяме, ако критично анализираме и в крайна сметка разобличим като лъжлива прогресията на всички онези медийни призиви, направени от всички онези глашатаи на ковид диктатурата, че „ваксинираните хора не се заразяват“, „ваксинираните се заразяват, но не се разболяват“, „ваксинираните се разболяват, но изкарват по-леко болестта“, „ваксинираните могат и да се разболеят тежко, но изходът от болестта не е летален“, „шансът ваксинираните хора да

изгубят битката с ковид-19 е много по-малък от шанса при останалите заболели“, то за нас има шанс. Все още сме хора.

И точно тук идва моментът да си припомним, че ковид пиесата не може да продължи вечно. Неминуемо ще дойде и нейният край. За съжаление, за немалко хора е късно да се върнат към здравия разум, или по-точно казано – към човешкия образ. Те вече са носорози. Завършили са пълния цикъл на трансформация и сега достойно могат да се влеят в редиците на градящите новата привидно медицинска, политически дирижирана диктатура. За другите обаче има шанс, защото светът на абсурда не е единствен. Светът на абсурда не е истинският свят.

Истинският свят на християнството и неговите ценности (от които между другото Европа и светът дълго са се ползвали, преди да се превърнат в настоящата нелепа театрална сцена) не може да бъде изтрит с лека ръка. Абсурдният мироглед на сегашните властимащи не е по-силен от мощта на вечната истина. Лъжата, дори облечена в земна власт, никога не е била по-силна от истината и всеки, който се е наемал да разруши истината, идваща от християнските откровения и ценности, рано или късно се е изправял пред неминуем и грандиозен провал. Точно такъв провал очаква драматурзите на настоящата абсурдна ковид пиеса.

Но понеже завесите все още не са спуснати, нека си припомним нещо наистина важно. Ако по време на една театрална постановка

---

⁴³ <https://webcafe.bg/international/italiya-vavezhda-super-zelen-sertifikat-i-novi-ogranicheniya.html>.

можем тихо да станем от столовете си и да се отправим към изхода на салона, то няма как да извършим това действие посредством безсмислието, разиграващо се пред очите ни. По тази причина трябва да направим всичко възможно за промяна на сюжета. А промяната всъщност е връщане към здравата логика. Абсурдът трябва да спре, защото, ако връщането към здравия разум не се случи, то болезнено ще установим, че абсурдните действия водят до абсурдни резултати с реални драматични последици за публиката.

ИНФОРМАЦИЯ ЗА АВТОРИТЕ

Адв. д-р Виктор Костов е адвокат и правозащитник, главен редактор и издател на *Свобода за всеки*. Доктор по философия в областта на межкултурните науки, (2009), Fuller

Graduate Schools, САЩ. В изследователската си дейност специализира по въпросите на свободата на религия и отношенията между църква и държава. Занимава се с проблемите на свободата на съвестта, словото и мястото на християнската вяра в публичния дебат от 1992 г. Редактор-съставител на сборниците „Отношенията църква-държава след падането на комунизма“ (2013 г.), „Християнство и политика. Сътрудничество или противопоставяне“ (2015), „Християнство и национална сигурност. Посткомунистически, исторически и библейски контекст“ (2017). Член на Софийска адвокатска колегия от 1992 г.

Борислав Цеков е доктор по конституционно право, общественик, предприемач. Завършил право в СУ „Св.Климент Охридски“, специализирал в областта на политическите науки и правата на човека в САЩ, Южна Африка, Япония, Португалия. Бил е народен представител в 39-то Народно събрание, където е автор и вносител на действащи и досега закони – Закон за вероизповеданията, Закон за ордени и медалите, Закон за политическите партии. Автор е на повече от 400 аналитични статии и коментари в периодичния печат, на научни публикации в специализирани правни издания. Автор е и на четири книги: „Ню Йорк – олтарът на модерния свят“ (2011), „Антиеврейското законодателство в Европа“ (2016), „Доктрината „Тръмп“ (2016), „Доктрината „Тръмп“ срещу неолибералния глобализъм“ (2019).

Д-р Валентин Кожухаров е преподавател-богослов и мисионер. Спомага за диалога между православни и

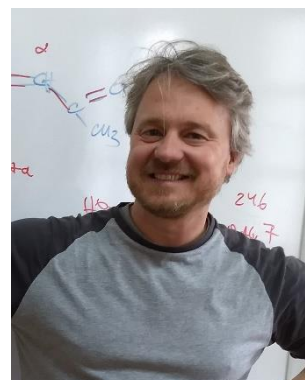
неправославни. Преподавал е в православния богословски факултет на Великотърновския университет и в руски православен институт в Москва. Работил в Отдела за религиозно образование и катехизация на Московската Патриаршия. От 2009 г. е лектор на свободна практика и преподавател по християнско образование и мисиология в Института по мисиология за централна и източна Европа в Хайлигенкройц, Австрия, и в богословски колежи във Великобритания. Ръководител е на докторанти и член на изпитна комисия по мисиология.

Д-р Атанас Терзийски защитава докторска степен в областта на атмосферната химия в университета Дуисбург-Есен, Германия. С практичен опит в информационни

технологии, интернет на нещата, лабораторни и теоретични изследвания на атмосферата. Активно работи по изграждане на национална отворена мрежа за наблюдения на околната среда. Понастоящем е преподавател в Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“.

Доцент Николай Кочев е преподавател в Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“, магистър по математика и доктор по информатика. Занимава се повече от 25 години с интердисциплинарни научни изследвания в областта на софтуерното моделиране, компютърната химия, химичната информатика и наноинформатиката.

Явор Костов е протестантски пастор в „Християнски мисионерски център – Видин“. Явор е писател, автор на стихосбирката „Където се пресичат времето и

вечността“ (1999 г.), сборниците с разкази „Някой пред вратата“ (2005 г.), „Поетът или поредната сексистка свиня“ (2012 г.), „Марксистки хроники“ (2019 г.) и биографичният роман „Стъпки по водата или истинската история на Поли Петкова“ (2016 г.)

Атанас Кръстев е адвокат, който работи в областта на конституционното право, човешките права и нестопанските организации. Член е на Международния център за изследвания на религията и правото при университета Бригъм Йънг, САЩ, Международната академия за свобода на религията и вярата, САЩ, основател на Европейска фондация за човешки права и толерантност, Лондон, Европейски център по право и Институт за изследване на интеграцията, София. Автор на законопроекти и експерт в няколко състава на Народното събрание.

Свобода за всеки е богословско, правно, културологично, политическо, правозащитно и апологетично научно-популярно списание, което излиза от 2004 г. и се издава в електронен вид, с два до четири броя на година. От декември 2019 г. списанието се печата и в ограничен тираж на хартия. Включва изцяло оригинални статии, писани нарочно за изданието, или такива, препубликувани с изрично разрешение.

www.svobodazavseki.com

